

Martinus Center Klint

TEMAFORDYBELSE 2019

UGE 2, 4 OG 6

**TANKEKRAFT OG SUNDHED.
NATUREN SOM LÆREMESTER.**

© Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

TANKEKRAFT OG SUNDHED. NATUREN SOM LÆREMESTER.

Naturen er et kosmisk bibliotek, skriver Martinus. Her kan vi lære om vor egen udvikling. I naturens skabelser ligger der bevidsthed bag, og vor bevidsthed udgør et tankeklima for det mikroliv, der lever i os. Vi er tæt forbundne.

Kan vi, ved at læse og forstå naturens processer, bevidst medvirke til vor egen udvikling og sundhed?

LÆSEPLAN

MANDAG.....	3
Tankens kredsløb	
<i>Tankens magt</i> – Kosmos nr. 8/2018 – stk. 1-4 (3)	
<i>Livets Bog, bind 4</i> – stk. 1093-1098 (5)	
<i>Tankens magt</i> – Kosmos nr. 8/2018 – stk. 5, 7-8 (8)	
TIRSDAG.....	11
Tankeklimaer	
<i>Livets Bog, bind 2</i> – stk. 443-450 (11)	
ONSDAG.....	17
Den kosmiske bevidstheds kredsløb	
<i>Livets Bog, bind 2</i> – stk. 451-462, 464 (17)	
TORS DAG.....	24
Tanke og sundhed	
<i>Bisættelse</i> – kap. 43 (24)	
<i>Livets Bog, bind 6</i> – stk. 2026, 2295 (24)	
<i>Partikler, tomrum og tankekraft</i> – Kosmos nr. 1/2001 (25)	
<i>Menneskelegemet som stjernesystem</i> – Symbol nr. 45 (26)	
<i>Vejen ud af dødsfrygten</i> – AS1 – art. nr. 26 (32)	
FREDAG.....	36
Naturen som læremester	
<i>Den kosmiske udviklingsspiral og årstiderne</i> – Kontaktbrev 1961, 14-15, 16 (36)	
<i>Sommerlandet</i> – Kosmos nr. 7/2004 (40)	

Mandag

Tankens kredsløb

Tekster fra Det Tredje Testamente:

TANKENS MAGT af Martinus

1. Tanken er bindeleddet mellem jeget og livet

De jordiske mennesker har i almindelighed den opfattelse, at de lever og oplever livet i en fysisk verden, fordi de identificerer sig selv med den fysiske organisme og mener, at det, de oplever, også er noget fysisk. Det er imidlertid en stor fejltagelse. Kosmisk set er det ganske udelukket, at vi kan opleve noget på det fysiske plan. Hele den fysiske verden er blot kombinerede bevægelsesarter, som vi oplever som det, vi kalder "himlen", "jorden", "et træ", "en stjerne" osv. Vor oplevelse er alt sammen "billeder", som de specielle energikombinationer i den ydre verden gennem vore fysiske sanser projicerer ind i vor bevidsthed eller indre verden. Vor oplevelse er en verden af billeder, tankebilleder, det er en åndelig verden, og det jordiske menneske er et åndeligt væsen, selv om det måske i øjeblikket tror, at det blot er fysisk.

Vi kan ikke leve et eneste øjeblik uden denne åndelige realitet, vi er indhyllet i åndelig materie, i tankematerie, som er et bindeled mellem jeget og livet. Al oplevelse er manifestation af tanke; de seks grundenergier, som er en væsentlig del i mine analyser af verdensaltet og det levende væsen, er seks forskellige former for tanke, og de er forbundet med væsenets begær og vilje. Man kan ikke tænke noget som helst, uden at der er en form for begær bagved. Tanken er den del af det levende væsen, som det, når det har en fysisk organisme, oplever som en indre verden, og hvis den verden ikke fandtes, ville en "ydre" verden overhovedet ikke kunne opleves.

2. Vi er en "guddom" i vor egen tankeverden

I kraft af vor bevidsthed og tankeverden er vi alle en del af en åndelig verden, som er noget

primært, ligesom vi i kraft af vor fysiske organisme og dens sanseredskaber er en del af en fysisk verden, som i forhold til den åndelige verden er noget sekundært. Vi bestemmer i vor indre eller åndelige verden, hvorledes vi vil reagere over for den fysiske verden. Alt, hvad vi ser, alt, hvad vi overhovedet oplever, vil vi stadig arbejde med i vores tankeverden, vi får daglig en masse indtryk og tager stilling til disse indtryk, vi har i virkeligheden meget travlt i vor åndelige verden. Tankerne fungerer, fordi vi skal bruge dem i vore reaktioner på den ydre verden. Inde i vor indre verden har vi en slags "fysisk verden" bestående af de tankebilleder, vi har gjort os af verden "udenfor". Det er det, vi kalder erfaringer og forestillinger, og al udvikling er en udvidelse af disse erfaringer og forestillinger. Den vekselvirkning af energi, der foregår mellem den ydre verdens energikombinationer og vor indre tankeverdens energier, er det spil, der bliver vort jugs livsoplevelse. I den indre verden er vi selv en guddom, der hersker i et univers: vor egen tankeverden. I dette univers lever millioner af mikrovæsener, som vi opbygger vor tankematerie med, ligesom vi opbygger vor fysiske organisme med fysiske mikrovæsener. De mikroindivider, som vore tankearter består af, er blevet tiltrukket af os, fordi de passer til vort udviklingstrin. Der findes mikroindivider på alle udviklingstrin i underliggende spiralkredsløb, og vi tiltrækker og anvender sådanne, som befinder sig på nogenlunde samme trin i deres udviklings-spiral, som vi, deres makrovæsen, befinder os på i vor egen spiral. Vor udvikling og livsfornyelse er derfor også naturligt forbundet med, at vi efterhånden tiltrækker mikroindivider af en højere væsensart, så de kan "leve, røres og være til" i den åndelige verden, for hvilken vi er en guddom.

3. *Tanke og handling*

Alt, hvad vi tænker, er udtryk for begær. Det kan være selvisk eller uselvisk. Dette begær opleves som det, vi kalder vilje, og denne vilje er igen udtryk for magt, for den magt, vi har i vort eget indre. Når denne magt skal manifesteres og komme til udtryk, spiller to af de seks grundenergier en meget væsentlig rolle: Tyngde- og følelsesenergien. Al magt beror på en spænding mellem disse to energier, der er kontraster til hinanden, idet de udgør universets ild og kulde. Tyngdeenergien er ilden eller varmen, den udadgående kraft, og følelsesenergien er kulden, den indadgående kraft. Det er et spændingsforhold, der skal overvindes. Derved bliver det muligt at gøre sin tanke tilgængelig for omgivelserne. Tanken bliver fra at være et ønske til en udløsning af de kræfter, vi har om os. Man gør sin tanke synlig udelukkende ved, at man handler. Handlingen ville ikke kunne forekomme uden et ønske, en viljesakt, som foregår i menneskets indre verden. Vi sætter altså en kraft, en overvindelse af et spændingsforhold i gang, når vi ønsker, tænker og handler. Vore hænder kan ikke åbnes og lukkes, uden at der må anvendes en kraft. Sådan er det med alle vore bevægelser. Men det er jo ikke alt, hvad vi ønsker og begærer, som vi også er i stand til at realisere i handling. Tænk f.eks. på sætningerne: "Han talte, så skete det, han bød, så stod det der." Det gælder ikke for det jordiske menneske; det er ikke alt, hvad vi kan ønske, vi også kan få opfyldt. Hvis vi f.eks. ønsker at flytte solen eller bevæge verdensaltet, så er det udtryk for en abnormitet. Der er grænser for vore ønskers opfyldelse. Vi kan ganske vist gå imod den lovbundethed, der hersker i naturen, ved fejlagtige begær og ønsker, men så vil vi også opleve, at livet bliver besværligt, og vore længsler og begær vil igen gå i retning af at følge lovene. Det betyder altså, at vor tankeverden også beriges ved fejltagelser. Det gælder om at lære lovene for tænkning at kende, og naturen er vor største læremester.

4. *Tankens udvikling*

Men hvordan er vor tanke blevet til? Allerede i spiralkredsløbets første zoner opstår den første primitive form for tænkning: anelse. Det er en underbevidsthedsfunktion. Planternes liv består af tænkning i form af anelse af behag og ubehag. De tiltrækkes af det behagelige og frastødes af det ubehagelige. Planten

begynder at ane stærkere og stærkere, og den har i sin evige kosmiske struktur talentkerner, der engang vil bringe den frem til samme stadium, som vi står på. Vinden, stormen, regnen, kulden, varmen, alt, hvad planterne aner af naturens forskellige former for energi-udfoldelse, udvikler hos dem et begær efter at blive helt bevidst i disse oplevelser. Og da begær og vilje – hvis de følger lovene – er begyndelsen til al udvikling og skabelse, begynder planten så småt at kunne skabe noget på det fysiske plan helt efter sin vilje: en mere følsom og bevægelig organisme, gennem hvilken en større oplevelsesrigdom og erfaringsdannelse bliver mulig. Selvopholdelsesdriften er den første form for udviklet tænkning, og denne kraft fører væsenet igennem overgangsstadier mellem plante- og dyrerige. Lidt efter lidt er planten blevet til et dyr. For dyret bliver det efterhånden en livsbetingelse at skulle dræbe for at leve, dyrets verden bliver en drabets verden, og i dyreriget, som de jordiske mennesker endnu tilhører, oplever de kulminationen af det dræbende princip udfoldelse i form af krig, vold, terror og fysiske og åndelige kriser og lidelser, som vi kalder sygdomme. Den ydre verden vil blive præget af den indre verden. Menneskene kan ikke manøvrere rigtigt i den fysiske verden, førend de har lært at beherske deres indre verden, deres tankeverden. Det er nødvendigt at lære, hvordan man skal ønske og derved, hvordan man skal tænke. Vi kan ønske mange ting, men disse ting kan være med eller imod livets love. Gennem vore ønsker kan vi sætte kræfterne i forskellige kombinationer. Hvis spændingen er for svag, kan mennesket ikke manifestere sig tilstrækkelig kraftigt. Hvis den bliver for stærk, bliver man for aggressiv, hidsig og opfarende og beherskes af det dræbende princip. Måske myrder man, måske fører eksplosionerne blot med sig, at man ødelægger sine omgivers naturlige livsudfoldelse og livsglæde og gør dem ulykkelige; men det er også en form for "mord". Det jordiske menneske befinder sig i udviklingen på et nyt overgangsstadium, nemlig fra dyr til menneske, derfor må det nu lære at ønske og tænke i menneskelige baner.

STK. 1093. *Hvad der betinger det levende væsens "individualitet". Hvad kendskabet til "individualitetens" årsag betyder*

Det, der gør det "levende væsen" til en "individualitet", er dets identitet som centrum i et "perspektiv", hvilket sidste igen er det samme som "det sansedes" placering i forhold til centrum i sanseområdet. Da intet væsen kan være centrum i et andet væsens sanseområde, kan tingene, som før nævnt, umuligt udvise helt det samme forhold til det centrum, vi selv udgør i sansningen, som de udviser til det centrum, som "næsten" udgør i sanseområdet. Og det er denne forskel i tingenes placering i forhold til centrum, der betinger det "levende væsens" evige "individualitet". Og her er vi ved den alvorligste foreteelse i hele det "levende væsens" fremtræden. Thi dette dets "identitet" som "individualitet" er kernen i hele væsenets skæbneopbygning, hvilket igen vil sige: er fundamentet for væsenets oplevelse af sin "næste" og dermed af Guddommen og bliver således udelukkende bestemmende for, hvorledes forholdet mellem denne "næste" og det selv skal komme til udløsning. Væsenets "individuelle" sanseoplevelse eller udsyn bestemmer således udelukkende væsenets "forhold" til "næsten", eller til den eller den ting, eller om foreteelserne i dets omgivelser skal være "fjendskab", skal være "krig" og "lemlæstelse", "død" og "undergang", eller de skal være "venskab", "sympati" eller "kærlighed", "kærtegn" og "velsignelse". At finde grundlaget for eller årsagen til "individualiteten" er således det samme som at finde roden til alt "ondt" såvel som til alt "godt". Det fulde kendskab til "individualitetens" årsag er i højeste grad "de vises sten". Det viser indtil hundrede procent tåbeligheden i al udfoldelse af "vrede", "brutalitet", "vold", "hævn" og "forfølgelse" og gør Jesu ord til videnskabelig sandhed, der hvor han siger om sine bødler, hvilke igen i virkeligheden vil sige: alle, der udløser en eller anden form for "inhumanitet" eller "ukærlighed", at "de ikke vide hvad de gøre".

Da dette kendskab således har en overordentlig afgørende betydning i individets viljeføring, og samme individ ligeledes umuligt vil kunne opnå at skabe sin skæbne fuldkommen uden dette kendskab, og samme kendskab for det jordiske menneskes vedkommende derfor er det absolut "eneste fornødne", skal vi her og

i et efterfølgende symbol anskueliggøre nævnte årsags særlige princip eller analyse.

STK. 1094. *En "oplevelse" eller "tanke" må, for at blive fuldkommen, gennemgå "spiralkredsløbet" og er reinkarnationsprincippet underkastet ligesom det levende væsen*

Da al sansning beror på et perspektivisk forhold, hvilket vil sige: en sanset tings forhold til det sanseområdes centrum, igennem hvilket den er sanset, bliver enhver sansning eller oplevelse dermed af naturen absolut nødsaget til at være "individuel", idet jo intet væsen kan udgøre det oplevende centrum i andet sanseområde end dets eget. For en hvilken som helst oplevelse vil det derfor gælde, at dens fremtræden, karakter og natur i virkeligheden er en beskrivelse af eller et udtryk for den oplevede tings forhold til centrum i det oplevende væsens sanseområde. Når et væsen siger om et andet væsen, at det er "ondt", udtrykker det altså i virkeligheden dermed kun den særlige "stedbetegnelse", som nævnte væsens handle-måde har fået i dets sanseområde. Nævnte sanseområde strækker sit terræn fra "periferi" til "centrum" og udgør jo et cirkelformigt eller rettere et kugleformigt område. En hvilken som helst oplevelse af en ting må således finde sted indenfor dette område. Udenfor nævnte område kan individet umuligt opleve noget. Om tingen skal befinde sig i periferi eller centrum eller på et andet "sted" imellem disse to yderpunkter vil være afhængigt af det oplevende væsens eget "opholdssted" i selve "spiralkredsløbet". Hvor som helst individet bevæger sig hen på det fysiske plan, vil det stadig omkring sig have sit sanseområde eller sin sansehorisont, men denne horisonts detaljer vil ikke stadig være de samme. I samme grad som individet bevæger sig fremad, bliver detaljerne mere og mere tilbage for at forsvinde bag horisontens synsrand, medens nye kommer frem og mere og mere nærmer sig centrum for der at udøve afgørende indflydelse på væsenets viljeføring og hele oplevelse af livet. Tingene flytter således ikke med i vor bevægelse. Akkurat på samme måde forholder det sig med vor mentale "bevægelse" fremad. Detaljerne eller tingene i vort sanseområde flytter heller ikke med her. Da vi, mentalt set, ustandseligt bevæger os fremad og således aldrig nogen sinde "står absolut stille", vil alt, hvad vi sanser eller oplever, ligeså ustandseligt være i færd

med at skifte plads indenfor vort sanseområde. Det, der før var fjerne, utydelige detaljer i periferiens tågedis forude, er senere blevet til klare og skarpt aftegnede realistiske detaljer i centrum, ligesom disse skarpe detaljer igen senere fortaber sig i periferiens fjerne tågedis bagude. Da en hvilken som helst oplevelse af en ting må gennemgå denne passage fra periferi til periferi, passerende centrum, kan den således ikke erkendes eller sanses uden netop i kraft af, at den i oplevelsesøjeblikket udgør en eller anden "stedbetegnelse" i nævnte passage. Medens "stedbetegnelse" for fysisk sansning betyder "afstand", betyder den på det kosmiske plan "tilstand". En tings passage gennem vort sanseområde markeres således ved overfor sanserne at gennemgå en række "tilstande", hvilket igen her vil sige: "forvandlinger". Og da det er disse "forvandlinger", der lige akkurat markerer "kredsløbet", bliver vi her vidne til, at en "oplevelse", lige fra den begynder i horisontens yderste synsrand forude, til den forsvinder bag samme horisonts yderste synsrand bagude, gennemgår nøjagtigt det samme princip som det, det "levende væsen" selv er underkastet, nemlig selve "reinkarnationsprincippet". "Oplevelsen", der igen i sin dybeste analyse fornemmes som "tanke", må således ligefrem, for at blive total og fuldkommen, gennemgå selve spiralkredsløbets princip.

STK. 1095. "Tankerne" fremtræder som: instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsestanker, ligesom de levende væsener fremtræder som: instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsevæsener

Den passage i horisontområdet, som enhver "oplevelse" må passere for at blive total eller fuldkommen, hvilket igen vil sige: for at blive til "kosmisk analyse", er nøjagtig den samme, om end i mikroform, som den, ethvert "levende væsen" må passere for at nå fuldkommenheden. En "oplevelse", hvilket igen vil sige: en "tanke" eller "forestilling" er således ikke fuldkommen, før den repræsenterer spiralkredsløbets fem ydre stadier: instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens- og intuitionsstadiet for derefter at forsvinde i samme spirals sjette og indre stadium: hukommelsesstadiet. Vi må derfor markere de forskellige tankearter efter det stadium, de repræsenterer i spiralkredsløbet, idet dette stadium netop ligger til grund for deres "stedbetegnelse" i det pågældende

væsens sanseområde. Hver enkelt tanke må således på sin færd igennem kredsløbet repræsentere de samme stadier som de "levende væsener" i samme kredsløb. "Tankerne" vil derfor blive at udtrykke som: "instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsestanker", ligesom de "levende væsener" er at udtrykke som "instinkt-, tyngde-, følelsesvæsener" osv. "Tankerne" repræsenterer således udviklingsstadier akkurat ligesom de "levende væsener".

STK. 1096. Det levende væsens "tanke" må i henhold til livets love for "bevægelse" udvikle sig fra "ufuldkommenhed", fra "primitivitet" til "højintellektualitet"

Inden vi nu går over til at påvise de enkelte særlige tankeformers retmæssige plads i kredsløbet og udtrykke dem som "fuldkomne" og "ufuldkomne", må vi gøre os urokkelig klart, ud fra hvilket fundament en "tanke" kan påvises at repræsentere den eller den grad af "ufuldkommenhed", hvilket vil sige: ufærdig eller uudviklet tilstand. Hvilken foreteelse kan da udgøre det fundament, hvorpå "tankens" kvalitet så afgjort og urokkeligt stadfæstes? – Ja, her gælder nøjagtigt den samme foreteelse som den, der bestemmer graden af et "levende væsens" udvikling. Vi ved jo forlængst, at udviklingen repræsenterer en skala af trin, der strækker sig fra "primitivitet" til "højintellektualitet". Denne foreteelse kan ikke rokkes. Der er jo ingen, der retmæssigt kan påstå, at "kulturmenneskets" mål og udvikling går i retning af at blive "naturmenneske". Er det ikke netop en urokkelig kendsgerning, at det er det omvendte, der er tilfældet? Er det ikke en ligeså urokkelig kendsgerning, at vore forfædre manglede alle de forskellige resultater af intelligensfunktion, som i dag har gjort jorden til en teknisk vidunderverden, i hvilken elementerne mere og mere beherskes og bringes til at arbejde for mennesket blot ved et tryk på knapper. Ja, er man ikke stærkt på vej til at lade disse knapper afløse af "fotoceller" eller lignende, hvormed man med den blotte skygge af eller udstrålinger fra sin hånd kan sætte mægtige kraftanlæg i funktion og derved sætte elementerne til at frembringe for sig den ønskede "skabelse"? Det er rigtigt, at den store begavelse ikke har forringet jordmenneskets dræbende udfoldelse, krigsmanifestation og egoistisk albu sig frem over "næstens" død og lemlæstelse, men det forandrer jo ikke den

kendsgerning, at selve den materielle begavelse og den heraf fremtrædende kunnen er af en gigantisk højde i forhold til, hvad vore forfædre har kunnet præstere med hensyn til deres forhold til elementerne eller naturkræfterne. At død og undergang, egoistisk albuens sig frem over "næstens" lig og ulykke er en tankeart, der i sin udvikling ikke er på højde med den tekniske tankeart og kunnen, men derimod er et stykke bag efter denne, er kun, hvad der bliver til selvfølgelig kendsgerning igennem de her påbegyndte analyser af det "levende væsens" tanke.

Overalt følger naturens skabelsesprocesser en logisk rækkefølge. Jordens skabelse foregik f.eks. kun gradvis fra en ringere til en mere og mere fuldkommen tilstand, indtil den endelig blev tjenlig til beboelse for planter, dyr og mennesker. Fosteret i moders liv udvikler sig fra en mikroskopisk celle til en fuldkommen organisme for et "levende væsen", sommeren udvikler sig gradvis af foråret og efteråret af sommeren etc. Intet som helst, der er underkastet naturens store skabelsesproces, der jo må erkendes som den absolut fuldkomneste, der eksisterer, fremtræder kaotisk. Og intet af de nævnte tilfælde udvikler sig i omvendt orden, således at jorden bliver til en lysende tåge og forsvinder i verdensrummet, og det "levende væsens" organisme bliver til en mikroskopisk celle samtidigt med, at sommeren udvikler sig til forår i stedet for til efterår. Og i denne naturens særlige lov for bevægelse eller skabelse udgør selve det "levende væsens" "tanke" ingen undtagelse. "Tanken" begynder også i en temmelig primitiv tilstand for at udvikle sig videre og videre til en fuldstændig hundrede procents fuldkommenhed, hvilket vil sige: til den absolutte "genialitet".

STK. 1097. Den virkelige sandhed er det samme som genialitet. Usandhed er det samme som primitivitet

Hvad er da "fuldkommenhed" eller "genialitet"? – "Fuldkommenhed" eller "genialitet" er, som vi nu skal se, "tankens" fuldstændige kontakt med tilværelsens seks grundenergier, hvilket igen vil sige: "livet". Er da ikke alle "tanker" i kontakt med "livet"? – Nej! – En "tanke" er ikke i fuldkommen kontakt med livet, hvis ikke den udtrykker en kulminerende viden om kredsløbets seks stadier og de igennem disse stadier kulminerende to mentale poler eller foreteelser, vi kalder "lys" og "mørke" eller henholdsvis

betegner som "det gode" og "det onde", "fuldkommenhed" og "ufuldkommenhed". Hvis "tanken" ikke har kulmineret i disse to poler eller stadier, har den ikke passeret hele kredsløbet. Og da den ikke har passeret hele kredsløbet er den ikke blevet præget eller omformet til at udtrykke en ligevægt (harmoni) imellem samme kredsløbs seks grundenergier og vil således kun kunne fremtræde som "ufærdig", der igen er det samme som "ufuldkommen". "Tanker" kan således være "ufærdige". En "tanke", der ikke er "færdig", har altså ikke passeret kredsløbet, og kan således kun repræsentere en lokalitet eller en bestemt distance i dette. Men en bestemt distance i kredsløbet er igen således kun en bestemt distance i "udvikling" og dermed i "fuldkommenhed". At udtrykke denne begrænsede distance som kredsløbets helhed er at manifestere "usandhed". Og vi er her kommet til det mest fremtrædende direkte kosmiske svar på det store og hidtil i historien utilstrækkeligt besvarede spørgsmål: "Hvad er sandhed"? – Da kredsløbets fulde distance er passagen igennem de seks grundenergiers domæner, og disse seks domæner udgør selve "livets helhed" eller dets fremtræden i hele dets altomfattende strålevæld, er det klart, at ingen som helst "tanke", der repræsenterer et lokalt stadium af denne "helhed", kan repræsentere andet end et lokalt eller begrænset udtryk for denne "helheds" strålevæld, hvilken "helhed" jo udelukkende kun kan være "den absolutte sandhed" og dermed den absolutte "fuldkommenhed" eller "genialitet".

Men da visse perspektiviske forhold i det "levende væsens" sansestruktur i en vis udstrækning betinger, at individet kun er i stand til at opfatte nævnte lokalitet som udgørende "helheden", opstår her i samme udstrækning princippet "usandhed" i dets bevidsthed. Denne "usandhed" i individets tankeudfoldelse udgøres således ikke blot af det, der udtrykkes ved det gammelkendte begreb: "løgnen", men er i virkeligheden identisk med alt, hvad der kommer ind under begreberne: "primitivitet", "ufuldkommenhed" og "naivitet". Alt, hvad der kommer ind under begreberne: "det onde", "forfølgelse", "bagtalelse", "vrede", "hævn", "indignation" eller kort sagt, alt, hvad der udtrykker "ukærlighed" eller "inhumanitet", kan umuligt fremtræde på anden måde end som begrænsede eller mangelfulde udtryk for kredsløbets og dermed for livets "helhed". Alt, hvad der

kommer ind under nævnte begreber, vil derfor være "falske" og dermed "usandhed", hvor de gøres identiske med "helheden", eller kulminationen af livets højeste idealer. Og vi har således her fået et fuldstændigt og urokkeligt fundament, ud fra hvilket vi er i stand til at måle eller analysere enhver "tankes" fuldkomnethedsgrad eller identitet med den absolutte "sandhed". Vi har set, at skalaen for al "udvikling" og derfor også for "tankens" udvikling urokkeligt strækker sig fra primitivitet og kulmination i brutalitet og vold eller inhumanitet og derfra videre til højintellektualitet og kulmination i sympati, kærlighed eller humanitet. I samme grad som "tanken" udløser sig i brutalitet, vold og inhumanitet, mangler der virkninger af kredsløbets højere grundenergier i dens udløsning. I samme grad som disse virkninger mangler i udløsningen, blotter samme udløsning således som kendsgerning, at den pågældende "tanke" endnu ikke har passeret nævnte højere grundenergiers stadier i sit kredsløb og derfor i tilsvarende grad kun kan være "usandhed", hvilket altså vil sige: et "ufærdigt" og dermed "ufuldkomment" udtryk for "livets helhed" eller "absolutte sandhed".

STK. 1098. Fra sanseområdets periferi til dets centrum gennemløber "oplevelsen" eller "tanken" hele sin udvikling fra "anelse" til "kendsgerning"

Den virkelige eller "absolutte sandhed" vil således være det samme som en "tanke", der har passeret alle kredsløbets seks stadier. Og vi vil nu med denne vor viden vende tilbage til "perspektivprincippet". Ifølge dette har ethvert sanseområde en "periferi" og et "centrum", ud fra hvilket sidste sansningen eller "oplevelsen" af sanseområdets detaljer finder sted. Vi kender indtil overdådighed, hvorledes sansningen af dette områdes detaljer er fuldkomnest og klarest i centrum, og der bliver til "realistisk kendsgerning", medens den i områdets yderste periferi kun er "anelse". Og vi har i virkeligheden her i disse to sansningens yderpunkter selve spiralkredsløbets yderpunkter. Fra sanseområdets periferi, hvor de enkelte detaljer kun kan "anes", til centrum, hvor de bliver til "kendsgerninger" eller "absolut viden", gennemløber "oplevelsen" eller "tankeskabelsen", som før nævnt, netop den proces, vi kalder "udvikling", der jo er en passage igennem kredsløbets seks stadier eller zoner. Væsenets sanseområde vil derfor være at inddele i kreds-

løbets seks zoner eller riger.

TANKENS MAGT
af Martinus

5. Højintellektuel tænkning

At de jordiske mennesker i nogen grad har lært at tænke logisk, dvs. i overensstemmelse med livslovene, er den moderne videnskab og teknik bl.a. udtryk for. Men at de former for tænkning, der findes bag de videnskabelige og tekniske manifestationer, endnu ikke er tilstrækkeligt menneskelige eller humane, kan hele verdenssituationen fortælle os om. Verdenskrige og verdenskrise er resultatet. Millioner af jordmenneskers ønsker og begær er derfor nu rettet mod kontrasten til denne krigs- og krisetilstand, mod en fredens og næstekærlighedens verden. Derfor skal de ikke opgive den intellektuelle tænkning, tværtimod, de skal lære at bringe den op på et højere plan. Med længslen efter fred og aktiv næstekærlighed er jordmenneskene ved at komme på bølgelængde med rigtig menneskelig tænkning, som ikke blot er intellektuel, men også etisk og moralsk, hvilket vil sige, at de er ved at komme i kontakt med selve den guddommelige tænkning. Det er den form for tænkning, der opfylder alle lovene, det er højintellektualitet. I denne tankekombination spiller intuitionsenergien en meget stor rolle. Intuitionen er den kraft, gennem hvilken verden bæres frem til viden. Hvis det ikke var tilfældet, var mine kosmiske analyser og symboler aldrig blevet til. Selve "facitterne" får man først, men man kan ikke analysere dem ud, det har den fysiske hjerne hos jordmenneskene hidtil ikke været beregnet til.

Kristus kom med de store facitter til den jordiske menneskehed, og det var man i lange tider tilfreds med ud fra dogmet, at "Herrens veje er uransagelige", men nu går det ikke mere. Ikke fordi Kristus kom med forkerte facitter, de er rigtige og fuldkomne, oplevet som de er gennem hans intuition; men fordi flere og flere jordmenneskers intellekt nu er udviklet så meget, at tro og anelse på så mange områder er afløst af viden og forståelse. Derfor vil man nu også gerne vide noget om de højeste ting. Jeg ville aldrig kunne have skabt et fuldkommen matematisk verdensbillede, hvis jeg ikke havde haft facitterne i forvejen, men samtidig er mine kosmiske analyser og

symboler udtryk for, hvordan man ved hjælp af intellektuel og etisk tænkning kan komme gennem udregninger til facittet.

7. *Hvorfor vi befinder os i jordens organisme*

Der er ikke noget som helst i naturen og verden omkring os, der ikke på en eller anden måde er udtryk for tanke. Når man ser kosmisk og lever med sin vågne dagsbevidsthed i den åndelige verden, bliver det klart, at alt, hvad der omgiver os, er ét stort væsens forskellige tankeformer. Det er jordklodevæsenets vilje og tankeformer, vi oplever. Tyngdekraften, der bevirker, at tingene og legemerne ikke falder ud i universet, men indad mod jorden, er udtryk for jordens viljekraft, der holder sammen på det hele. Det samme princip gør sig gældende for vort eget vedkommende. Hvis vi ikke havde viljekraft, ville vore mikroindivider kunne springe ud af vort legeme. Det kan de ikke, fordi vor koncentrerede viljekraft holder sammen på det univers, som vor organisme kosmisk set udgør. At denne vilje til at holde vor organisme sammen er en automatfunktion, således at vi ikke behøver bestandig at koncentrere os bevidst om dette, er en anden sag. Det er også et ønske og begær hos os, at vort legeme skal være sundt, normalt og naturligt, men i almindelighed går vi ikke rundt og ønsker det, det er også blevet til C-viden eller automatfunktion hos os. Vi ønsker det ikke bevidst til daglig, men bliver vi syge, ønsker vi det stærkt.

Universet er gennemsyret af former for vilje og tænkning, og det er disse vilje- og tankeformer, der betinger, at universet holdes sammen i mælkevejssystemer, solsystemer, kloder, menneske-, dyre- og planteorganismer, og i mikrokosmos i organer, celler, molekyle- og atomsystemer osv., hvilket betyder, at det alt sammen er levende væsener, der danner eller udgør universer og stoffer for hverandre, hvilket også betyder, at de lever inden i hverandres tankeverden eller åndelige verdener. Alle levende væsener lever, røres og er til i den evige Guddoms tankeverden, hvor de oplever kontrastprincippet i evige spiralkredsløb og derved får fornyet deres bevidsthed og tankeverden. De jordiske mennesker befinder sig på et sådant stadium i et af disse spiralkredsløb, hvor de er ved at blive mætte af at høste selvishedens og egoismens virkninger, som de har sået gennem årtusinder og derved sat i gang som årsager. Derfor er de

“havnet på”, dvs. tiltrukket som mikroindivider i jordens organisme, fordi jordklodevæsenet er et makrovæsen, hvis tankevirksomhed og vilje er indstillet på den samme bølglængde, længselen efter fred, harmoni og kærlighed.

8. *Samarbejde med jordklodens vilje og Guddommens vilje*

Jordklodevæsenet vil i sin nuværende inkarnation komme til at opleve kosmisk bevidsthed, hvilket er ensbetydende med, at dette væsen nærer en koncentreret længsel efter harmoni i sin bevidsthed og organisme. Det har sat sin bevidste viljekraft ind derpå. Det vil for samme jordklodevæsens “hjerneceller”, og det er de jordiske mennesker, betyde, at der virkelig kommer “fred på jorden og blandt menneskene et velbehag”, som det er forjættet i juleevangeliet. Det betyder “det rigtige menneskeriges” udvikling på jorden. Men det er en organisk udvikling, som, selv om den kun tager kort tid set i jordklodevæsenets tidsperspektiv, vil vare ca. 3.000 år set i jordmenneskenes tidsperspektiv. I dette tidsrum vil menneskenes tankeverden forvandles fra egoistiske, nedbrydende og negative tankearter til positive, kærlige og logiske tanker, som vil forene den jordiske menneskehed i samarbejde mellem staterne, så de bliver ét rige eller jordens forenede stater, hvilket jo allerede eksisterer som ønske og længsel i tusinder af menneskers tankeverden. Hvert eneste menneske samarbejder altså med jordklodens vilje og Guddommens vilje, som naturligvis er bagved, når vi indstiller vor egen viljekraft og tankeverden på næstekærlighed, humanitet og logisk tænkemåde.

Noget, der ikke er logisk, kan ikke være kærligt eller nyttigt, og i samme grad som det ikke er det, vil det nedbryde og ødelægge. Det, der er opbygget i overensstemmelse med den byggemåde, der er den herskende i universet, er logisk. Når humanitet er udtryk for den højeste logik, er den udtryk for højintellektualitet, der er det samme som Guddommens tænkemåde. Guddommen tænker i kontakt med de samme energier, som vi gør, de seks grundenergier, men vi skal lære at blande dem på guddommelig måde, det er det, jeg kalder at blive en “kosmisk kemiker”. I øjeblikket blander de fleste jordmennesker de samme energier på en sådan måde, at resultatet bliver det, jeg kalder “djævlbevidsthed”,

der er det samme som overgangsstadiet mellem dyr og rigtigt menneske. I junglen kan det ikke nytte at beordre tigre og løver til, at de ikke må overtræde det femte bud, thi for dem er det en livsnødvendighed at dræbe for at leve. Men for det jordiske menneske er det ikke mere nødvendigt, og det er ikke blot ikke nødvendigt, men efterhånden som jordmenneskets længsel og ønske begynder at koncentrere sig om en mere human verden, er det direkte nedbrydende for dets organisme og

dets bevidsthed at rumme og arbejde med dræbende og negative tankearter, der kan blive medvirkende årsager til både psykiske og fysiske sygdomme.

Fra et foredrag afholdt af Martinus torsdag den 6. juli 1941. Hans Bønnelycke har lavet referat af foredraget efter stenogram, og referatet er bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kosmos nr. 9, 1975. Artikel-id: M2220.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

Tirsdag

Tankeklimaer

Tekster fra Det Tredje Testamente:

LIVETS BOG, DEL 2

STK. 443. *De levende væsener må lære at beskytte sig imod "tankeklimaer", ligesom de har lært at beskytte sig imod de fysiske klimaer*

De levende væseners tankeverden er således fyldt med mangeartede højst forskellige tankeklimaer, på samme måde som deres fysiske verden er fyldt med meteorologiske klimaer. Og ligesom disse sidstnævnte klimaer ikke altid er i menneskenes favør, ja, i virkeligheden i stor udstrækning er livsfarlige, somme steder for kolde, andre steder for varme, nogle steder for fugtige, andre steder for tørre, nogle steder feberbefordrende, andre steder befordrende cykloner, oversvømmelser og jordskælv, så menneskene har måttet byde dem trods, således er tankeklimaerne heller ikke altid i jegernes umiddelbare favør. Ligesom menneskene har måttet overvinde de livsfarlige foreteelser i de fysiske klimaer ved at bygge huse, ved at skabe varmeanlæg, ved at iklæde sig tøj, ved at skabe vandingsanlæg, bygge dæmninger, diger og dræninger, ved at skabe rent fysiske kraftmaskiner, ved at skabe modgift imod tropesygdomme, almindelige sygdomme etc. og derved er blevet i stand til så at sige at kunne bebo hele kloden eller i det mindste at kunne færdes på den overalt fra pol til pol, således må menneskene også tage kampen op imod de livsfarlige tankeklimaer og lære at overvinde dem, hvis de vil opnå en tilværelse, der er hævet op over dyrets primitive bevidsthedsniveau.

At tankeklimaerne i ubehersket tilstand er umådelig livsfarlige, og at menneskene endnu i en overordentlig stor udstrækning står aldeles uvidende overfor dette, bliver til urokkelig kendsgerning igennem det mentale kaos, hvori jordmenneskenes livsførelse navnlig i vor tid befinder sig.

Medens menneskene allerede er meget

vel orienteret overfor de meteorologiske klimaer og forstår at beskytte sig her, vi ser aldrig en polarekspedition iklædt tropetøj eller en tropeekspedition udstyret med pelsværk, så er de kolossalt desorienteret, når der er tale om de mentale klimaer. Her nægter menneskene til tider at tage klæder på kroppen og styrter sig ud i kulden splitternøgne og – fryser ihjel, og til andre tider er de i "trokeklimaer" iklædt overfrakker og pelsværk og gisper døende efter kølighed. Dette vil igen sige, at jordmennesket til tider fylder sin bevidsthed med tankematerialer, der er den rene gift, der virker dræbende, lemlæstende eller tilintetgørende på det selv, hvilket vil sige på dets bevidsthed og derfra underminerende på dets fysiske såvel som dets sjælelige evner og fremtræden. At jordmenneskene ikke er i kontakt med de mentale klimaer, derom vidner tillige de mange åndssvage- og sindssygehospitaler, der nu oprettes verden over. *Åndssvaghed og sindssygdom skyldes i realiteten en benyttelse af altfor store mængder af giftige tankematerialer, en altfor svag kontrol med disse materiers indpas i bevidstheden og derved en altfor svag beskyttelse imod dem.*

Ligesom de fysiske klimaer på visse steder af kloden er direkte nedbrydende for den menneskelige tilværelse, hvis de ikke i kraft af menneskenes erfaringer eller klogskab blev imødegået med modforholdsregler eller beskyttelsesforanstaltninger, således er tankeklimaerne også på store områder absolut nedbrydende eller ødelæggende for menneskenes naturlige fremtræden, hvis de ikke bliver imødegået med beskyttelsesforanstaltninger. Dette har jordmenneskene allerede på et tidligt stadium begyndt at erkende. Dette bliver til kendsgerning igennem alle de mere eller mindre rigtige, eller formentlig rigtige, modforanstaltninger, de forlængst har

begyndt at manifestere og stadigt forsøger at udvikle.

STK. 444. Moral og videnskab udgørende samme princip. Moral er en vejledning i overvindelse af "tankeklimaer" på samme måde som videnskab er en vejledning i overvindelse af de fysiske elementer eller klimaer

Disse modforanstaltninger er alle uden undtagelse manifesteret under det fælles begreb, vi kalder "moral". "Moral" udgør således en begyndende vejledning i at beherske tankeklimaer, på samme måde som "videnskaben" er en begyndende vejledning i beherskelsen af fysiske "klimaer". "Moral" udgør altså i princippet det samme for tankeskabelse, som "videnskab" udgør for fysisk skabelse.

Når videnskab og moral i princippet er det samme, hvorfor udtrykker man så disse to foreteelser ved forskellige navne? – Jo, det er fordi de nævnte foreteelser, i deres rent ydre fremtræden, er højst forskellige, skønt de udgør samme princip. De bliver derfor også fejlagtigt opfattet som to hinanden absolut uvedkommende faktorer. *Grunden til de nævnte foreteelsers forskelligartethed er udelukkende kun et udviklingsspørgsmål. Som nævnt er videnskaben en vejledning i erkendelsen af sandheden i de fysiske klimaer eller årsagen til de ydre foreteelser, medens moral er en vejledning i erkendelsen af sandheden i "tankeklimaer", hvilket vil sige i de indre sjælelige rørrelser eller viljebefordrende forestillinger. Af disse to foreteelser: videnskab og moral, er den sidstnævnte den ældste og mest fundamentale og – evigt fortsættende. Den er til stede i det levende væsen under alle mulige forhold eller tilstande, ligegyldigt om det ved det eller ikke.*

STK. 445. Degenererende "kosmisk bevidsthed" og dens konsekvenser

Det ligger i det levende væsens natur, allerede i dets første begyndende spæde tankedannende væsen, at opfatte alle ydre foreteelser eller oplevelser som "livsytringer", hvilket vil sige som levende væseners viljeudtryk eller manifestationer. Naturmenneskene ser således en "ånd" eller "ånder" bag alle foreteelser i naturen. Det opfatter stormen, kulden, varmen, vandenes løb, mørket, lyset, stene, klipper, bjerge, træer, blomster osv. som mystiske levende væseners udtryk. Det samme gælder

deres oplevelser af sorger, ulykker og lidelser såvel som al deres lykke. Også her er det, i deres opfattelse, mystiske væsener, der er medbestemmende i deres onde eller gode skæbne.

Vi ser således, at det primitive menneske, der endnu ikke er nået frem til analyseringsevnen særlige brug, rent "instinkt-mæssigt", hvilket vil sige rent automatisk, opfatter alt omkring sig som udtryk for liv eller bevidsthed. Men dette udgør jo i princip den samme livsform som den, under hvilken det "kosmisk bevidste" væsen lever. Der er kun den forskel, at det primitive menneske ikke, således som det "kosmisk-bevidste" væsen, har intellektuel analyseringsevne, kan ikke gøre sig de mystiske levende væsener bag de fysiske foreteelser begribelige, ligesom det på grund af den manglende analyseringsevne heller ikke klart kan gøre sig universets eller livets bærende grundlove begribeligt. Kort sagt det må udelukkende leve på sit "instinkt", hvilket vil sige den fra dets oplevelse af den forudgående spirals intellektuelle zone nedarvede "C-viden" eller vane-funktion. Igennem "salighedsriget" er væsenets længsler imod en primitiv zone jo blevet så stærkt gældende, at det helt og holdent i den ny spirals første zoner: "mineralriget", "planteriget" og "dyreriget", er indstillet på at opnå en mættelse af oplevelsen af primitivitet eller kulminationen af alt, hvad der kommer ind under begrebet disharmoni eller dette at være på tværs af loven for tilværelse. Med dette som en indre altbeherskende drivkraft bliver dets legemsskabelse udelukkende præget heraf. Disse legemer bliver således glimrende redskaber for primitivitet og overtrædelse af loven for tilværelse og når sin kulmination i form af rovdyrlegemer.

Med udgangen af "salighedsriget" har væsenerne jo ingen som helst interesse i den høje intellektualitet, der i så høj grad i "den guddommelige verden" har givet dem mættelsen af harmoni og fuldkommenhed, og der er derfor intet som helst i individets higen ind i den ny spiral, der kan holde dets "kosmiske bevidsthed" i live. I dets første stadier eller zoner i denne ny spiral bliver individets manifestationslegemer derfor heller ikke opbygget som redskaber for "kosmisk bevidsthed", tværtimod, de er umulige redskaber i så henseende. Derimod bliver de de mest glimrende redskaber for en dagsbevidsthedsform, i hvilken individerne efterhånden kun kan gøre sig

fysiske oplevelser realistisk begribelige.

Med skabelsen af denne dagsbevidsthedsform har det levende væsen altså udelukket sig selv – efter eget ønske – fra tilværelsens virkelige intellektualitet eller højeste viden og dermed fra dens absolutte højeste fuldkommenhed og mest strålende harmoni.

Men “spiralvandringen” eller det, vi her på jorden kalder “udvikling”, foregår ikke i spring. Væsenerne kan ikke pludselig springe fra “den guddommelige verdens” harmoni og fuldkommenhed og deres der tilegnede vane til at bo i, eller til at betjene sig af, spiralens mest fuldkomne legemer, til kun at skulle betjene sig af dens mest ufuldkomne eller primitive redskaber for manifestation. Den høje intellektuelle tilværelse er blevet en fundamental vanebevidsthed og kan som følge heraf kun overvindes ved skabelsen af en ny vanebevidsthed. Og denne skabelse kan kun ske ved en ny tilvænning eller træning, der igen er det samme som en permanent gentagelse af de manifestationsformer, der kan udgøre de øvelser, af hvilke det ønskede mesterskab kan blive til. Selve “spiralvandringen” kan således kun befordres i et særligt bestemt tempo. Dette kan, som vi senere skal se, nok undertiden forceres såvel som forsinkes lidt, men den kan aldrig passeres i spring eller pludselige ryk. Den har i det store og hele et meget jævnt harmonisk forløb.

Disse her nævnte omstændigheder bliver således årsagen til, at vi møder spiralens første levende væsener, der har begyndt at give sig bevidste fysiske udtryk, som væsener, der ikke har andet tilbage af deres tidligere “kosmiske bevidsthed” end dens “C-viden”, og denne endda kun fremtrædende i en temmelig fremskreden degenererende form. At den er degenererende er naturligvis en selvfølge, da der, som før nævnt, i individets bevidsthed, grundet på den store mættelse af den himmelske tilstand, ikke er noget som helst begær efter at holde den i live, men snarere en fundamental frastødning imod den til fordel for det store begær, individet i den pågældende del af spiralen har efter den rent primitive fysiske tilværelse eller oplevelse, og hvorved denne sidste livsform nødvendigvis tilsidst må få et altdominerende overtag over individets fremtræden.

STK. 446. “Kosmisk bevidsthed” hos naturmennesket og hos det højintellektuelle jordmenneske. “Instinktet”

Forskellen imellem det primitive naturmenneske og det, på jorden eksisterende, kosmisk bevidste menneske, er således ikke en artsforskel, men kun en gradsforskel. Disse væsener har begge to – “kosmisk bevidsthed”. Men medens det for det sidstnævnte væsen gør sig gældende, at dets “kosmiske bevidsthed” er i sine begyndelsesstadier for “opadgående” tilstand, og igennem disse bliver til fysisk dagsbevidsthed, er det hos det førstnævnte gældende, at dets “kosmiske bevidsthed” er i sine sidste stadier for “nedadgående” tilstand og, som allerede antydnet, forlængst er udgået af væsenets dagsbevidsthed og derfor kun efterladende nogle svage tendenser i form af ubevidste vanefunktioner eller “C-viden”. Disse sidste rester af en fortidig “kosmisk bevidsthed” kendes i den daglige tilværelse under begrebet “instinktet”.

Instinktet hos de levende væsener er således kun ruinerne af dets tidligere “kosmiske bevidsthed”. Og det, vi her i “Livets Bog” under begrebet “instinktenergien” udtrykker som den første bærende grundenergi i spiralen, er reaktionen af disse bevidsthedsruiners møde med de ydre energier eller foreteelser, der betegner indgangen til den materielle fysiske verden.

STK. 447. Den “kosmiske bevidsthed” og skønheden i spiralens første zoner

Så overordentlig guddommelig og fundamental er denne himmelske bevidsthed, at den selv i døden, igennem dens lig eller ruiner kan befordre en hel tilværelseszone og endda blive en åbenbaring af overjordisk stråleglans eller et betagende guddommeligt vælde. Det er således himmelske væseners døende “kosmiske bevidsthed”, der ligger til grund for skønheden i spiralens første zoner. Den åbenbarer sig igennem krystalliseringens formdannelse. De vidunderskønne frostblomster på vore vinduer en kold vinternat eller den glasklarhed eller kolorering, i hvilken de ædle stene fremtræder, såvel som hele vegetationens altbeherskende blomsterflor og farvepragt, skyldes de bag disse foreteelser eksisterende jegers hendøende “kosmiske bevidstheds” automatfunktioner. De er de himmelske væseners overleveringer fra en tidligere spirals lyskulmination.

Takket være “kosmisk bevidsthed” vil spiralens mørkeste zoner således aldrig være

uden noget himmelsk lys. Ja, selv i krigens, lidelsernes hjemstedszone er dette lys, som udtrykt i "Livets Bog", stykke 183, igennem blomstervældet inspirationskilde for kunstnere, forfattere og videnskabsmænd. Det er livets eller naturens egne kærtegn overfor sunde og syge, overfor lykkelige og ulykkelige.

Jo, "kosmisk bevidsthed" er den fundamentale bærekraft i universet. Den er kulminationen af livets oplevelse. Den er selve Guddommens egen bevidsthed.

STK. 448. Væsenernes længsel imod primitivitet stiller den "kosmiske bevidsthed" i skygge. Dyrets bevidsthed i renkultur

Alt, hvad der findes i væsenernes bevidsthed under begrebet "instinkt", er således i virkeligheden den sidste rest af den "kosmiske bevidsthed", der har hjemme i den forudgående spirals sidste zoner. Med nævnte væseners udgang af "salighedsriget" har den nævnte bevidsthedsform forladt de pågældende væseners dagsbevidsthed. Stærkt optaget, som disse væsener er, i kraft af den ekstaseenergi, de i "salighedsriget" udvikler ved deres koncentration på og stærke længsel imod primitivitet, er den "kosmiske bevidsthed" stillet meget i skygge. Og der er derfor ingen momenter i væsenerne på dette stadium, der er så stærke, at de kan fastholde nævnte bevidsthedsform i de ny begyndende organismer i den ny spirals begyndende zoner. Kun det, der er blevet til en fundamental "C-viden" eller automatfunktion, overlever denne væsenernes march igennem spiralens første zoner, og når ligesom at få en lille renæssance i væsenernes bevidsthed i de stadier, hvor disse er nået så langt frem, at de begynder at tage skikkelse som menneske, eller med andre ord de stadier, i hvilke de begynder at opdage dem selv adskilt fra omgivelserne. Med denne opdagelse begynder jeget at opfatte sig selv som et levende væsen. Før denne opdagelse anede det i virkeligheden ikke sin egen eksistens. Det er denne bevidsthedsform, hvor erkendelse af sit eget væsen endnu mangler, der udgør "dyrets" bevidsthed i renkultur.

STK. 449. Dyret har kun sin bevidsthed rettet imod den ydre verden og kender derfor ikke sig selv. Med opdagelsen af sit eget "selv" bliver det til jordmenneske

Det almindelige dyr har altså ingen erken-

delse af sit eget væsen. Det oplever kun den ydre verden. Det ser kun, hvad der vedkommer selvopholdelsesdriften. Det er kun koncentreret på sin føde, mage og sit afkom. Men disse foreteelser er alle noget, der forekommer udenfor væsenet. Og kun, hvad der således forekommer udenfor det selv, har det evne til at erkende eller opdage eksistensen af.

Det kan naturligvis nok føle smerte, sult og tørst, men ikke engang disse foreteelser kan bringe det på tanker om dets egen identitet som henholdsvis udgørende "jeg" og "det". En sådan fornemmelse kan "dyret" i renkultur aldrig opleve. Først når det igennem en længere udviklingsperiode begynder at få menneskelige tendenser, vinder en sådan refleksions-evne, som her er nødvendig, langsomt indpas i dets bevidsthed. Men så er det ikke længere et "dyr" i renkultur, så er det et begyndende "jordmenneske".

Sådanne begyndende "jordmennesker" er forlængst uddøde her på jorden. Imellem den nulevende mest primitive menneskeart og den mest fremskredne dyreart savnes der jo adskillige mellemlid. Vi skal senere i "Livets Bog" komme tilbage til, hvorfor disse mellemlid savnes her på kloden.

Når "dyret" således ikke har opdaget sig selv og derfor kun sanser andre tings eksistens, skyldes det udelukkende den omstændighed, at det hovedsageligt kun møder farer og ulemper fra disse andre ting. "Dyret" har derfor hele tiden måttet koncentrere hele sin begyndende begavelse og refleksionsevne på den ydre verden. Her var der altid farer, der måtte tages stilling til. Fra det selv, dets egen identitet eller indre "selv" kom der aldrig nogen fare. Hele dets bevidsthed og organismeskabelse var automatfunktion, var "C-viden" fra en tidligere spirals intellektuelle sfære. Alle dets individuelle fornødenheder, såsom dette at spise og drikke, forplantning eller skabelsen af de foreteelser, der befordrede artens beståen, dets organismes særlige funktioner, udstyr eller tilpasning til klima og livsbetingelser etc. var foreteelser, der automatisk udvoksende som resultater af en længst forsvunden fortidig dagsbevidst hjernefunktion, en "C-viden", der helt og holdent garanterede eller muliggjorde disse realiteters manifestation uden nogen nuværende intellektuel spekulation eller tænkning. Disse foreteelser manifesteres ganske udenom væsenets nuværende dagsbevidsthed. Da alle dets begær og længs-

ler således i virkeligheden forlængst var inkarneret i selvstændige organer, blev de ikke mere båret eller opretholdt ved bevidst tænkning. De eksisterede i dyrets organisme som livsbetingelser, der måtte opfyldes. Dyret havde derfor ingen anledning til refleksioner over noget som helst vedrørende dets eget væsens natur, lyster eller længsler. Alt dette var automatfunktion eller "C-viden". Derimod blev det efterhånden mere og mere en kilde til tænkning, når dets ubevidste, medfødte natur kolliderede med den ydre verden. Her var der hele tiden en modstand at overvinde. *Og denne modstand blev således det udløsende moment for tilblivelsen af intelligens og senere intellektualitet hos væsenet i den ny spiral.* Den ydre verden blev således det levende væsens første opdagelse i nævnte spiral. Opdagelsen af det selv, dets egen identitet og væsen, var tankeforeteelser, der først kom langt senere ind i dets bevidsthed. Tigreren, der jager sit bytte, såvel som byttet, der bliver jaget af tigreren, aner absolut intet om sig selv. Hele deres bevidsthed er optaget af ydre foreteelser. Tigreren er en ydre foreteelse for byttet, og byttet er en ydre foreteelse for tigreren. *Fundamentet for disse væseners møde eller forbindelse med hinanden skyldes således årsager, der har sin rod i de medfødte automatfunktioner og ligger udenfor deres nuværende dagsbevidsthed.* Derimod kommer det i allerhøjeste grad til at ligge indenfor de samme væseners dagsbevidsthed eller viljebefordrende tankefære, hvorledes dette møde skal forløbe. Her bliver spekulation delvis nødvendig for begge parter. Byttet må udvikle sine tanker og evner i retning af at kunne undgå eller overvinde sin forfølger, og tigreren udvikler sin bevidste tankemanifestation til fremme for den størst mulige angrebsevne eller forfølgelsesoverlegenhed. *Men ingen af disse foreteelser tilskynder eller nødvendiggør for de to væsener nogen form for spekulation eller tænkning over dem selv eller deres "jeg".* Der er endnu ingen livsfare forbundet med ikke at kende sig selv, medens det er overordentligt livsfarligt, for væsenerne på de samme stadier, ikke at kende andre væsener eller de ydre foreteelser. Dette er grunden til, at væsenerne på et vist udviklingsstadium i spiralen fremtræder som væsener, der kun har sansningen eller bevidstheden rettet udadtil imod den ydre verden, medens de endnu er ganske ude af stand til at kunne

rette blikket indad imod deres egen indre verden. Det er dette stadium eller afsnit af spiralen, der udgør "dyreriget", og hvortil det jordiske menneske endnu hører.

STK. 450. Den mentale forskel imellem det jordiske menneske og dyret

Men som før nævnt er det jordiske menneske ikke et "dyr" i renkultur. Det har nemlig til en vis grad begyndt at opdage sig selv. Det er denne opdagelse, det selv betegner under begrebet "jeg". Dette begreb er det første udtryk for væsenets erkendelse af sig selv som adskilt fra den ydre verden. I dette begrebs kølvand kommer så alle de andre betegnelser for væsenets selvstændighed eller opdagelse af dets eget væsen. Det siger: "min organisme", "mit hoved", "mine hænder", "mine øjne", "mit hjerte", "mine lunger" osv. Det har således efterhånden fået kendskab til sin egen væsensnatur. Dette kendskab er allerede så gammelt hos alle jordmennesker, at det til en vis grad er "C-viden" eller automatfunktion. *Men dette kendskabs horisont er endnu ikke ret stor. Det omfatter i realiteten kun selve den fysiske organisme. De bag denne eksisterende, usynlige eller såkaldte "immaterielle", foreteelser er endnu ganske udenfor det almindelige jordmenneskes bevidste horisont, på samme måde som "jeget" eller væsenets selverkendelse ligger udenfor de væseners bevidste horisont, vi almindeligvis kalder "dyr". Og det er da også denne mangel på højere viden eller selverkendelse og de heraf følgende endnu levende tendenser i væsenerne, der danner grundlaget for deres identitets fremtræden som tilhørende dyreriget.*

Mellem jordmennesket og det almindelige, som "dyr" opfattede, væsen, er der altså den forskel, at det førstnævnte væsen har "jegbevidsthed", medens denne totalt mangler hos sidstnævnte væsen.

Jordmennesket er således et væsen, hos hvem "jegbevidstheden" er i sin første spæde vorden. Dets viden om sig selv strækker sig kun til dets fysiske organisme. Men at denne er en skabt ting, til hvilket det selv er ophavet, og det derfor må have eksisteret forud for denne skabelse og således også vil kunne eksistere i tiden efter organismens ophør eller undergang, kan det endnu ikke gøre sig bevidst i. Det udødelige "noget" eller "jeget" i organismen, som udgør væsenets virkelige "selv", har det endnu ikke

selvoplevet.

Jordmennesket har altså det plus fremfor det almindelige dyr, at medens det sidstnævnte væsen kun har opdaget den udenom sin orga-

nisme eksisterende ydre verden, har jordmennesket opdaget, ikke alene den ydre verden, men også sin organisme.

Den kosmiske bevidstheds kredsløb

Tekster fra Det Tredje Testamente:

LIVETS BOG, DEL 2

STK. 451. *Den døende "kosmiske bevidsthed" får en renæssance i form af det religiøse instinkt i det jordiske menneske*

Med denne opdagelse, og i kraft af samme organismes mere fremskredne udvikling og den hermed forbundne begyndende udvikling af "jegbevidsthed" eller sjælelige evner, er det, at den i væsenet døende "kosmiske bevidsthed" får en ny opblussen, en slags sidste krampetrækning.

I denne begyndende spæde "jegbevidsthed" er der en lidt større udfoldelsesmulighed end i den primitive almene dyrebvidsthed for den aftagende "kosmiske bevidsthed". Og denne får således, i form af "instinkt", her en renæssance.

At "instinkt" udgør den medfødte "kosmiske bevidsthed" fra den forudgående spirals intellektuelle zoner, kommer til syne derved, at væsenet, som tidligere nævnt, overfor den ydre verden og de hermed forbundne detaljer eller foreteelser, i princip er indstillet på samme måde som det længere fremme i spiralen fremtrædende "kosmisk bevidste" væsen. Det ser alle de nævnte detaljer og foreteelser som "livsytringer". Denne indstilling er rent automatisk og derfor afslørende sig selv som "C-viden", der igen kun kan eksistere som et resultat af en tidligere dagsbevidst tænkning.

Igennem de forskellige uddøde naturmenneskearter og helt op til de nulevende mest primitive jordmennesker, ja, helt frem til og dybt ind i de såkaldte civiliserede folkeslag, gør denne fortidige "kosmiske bevidsthed" i form af "instinkt" sig gældende. Alt, hvad der kommer ind under begrebet religiøsitet, får således kraft fra denne tilstand i de pågældende væseners bevidsthed. Alle trosformer og de herpå baserede sekter og samfund, hviler ligeledes

udelukkende på et fundament af denne fortidige, men nu ubevidste "kosmiske bevidsthed". Og det er denne ubevidste tilstand, der bevirker, at de religiøse og åndelige foreteelser kun kan blive en trossag. Denne trossag er altså rigtig i sit princip, sålænge den lader væsenerne se alle detaljer, eller kort sagt, alle bevægelser i tilværelsen som "livsytringer" eller naturkræfterne som resultater af mægtige overfysiske væsener, såsom "guder", "en guddom" eller et "forsyn". Sålænge væsenet endnu fast "tror" på sådanne væseners eksistens, er det endnu under indflydelse af sin tidligere "kosmiske bevidsthed", ja, er i princip analog med væsenerne hinsides "den store fødsel", kun med den forskel, at disse er "dagsbevidste" i de højere foreteelser, medens det førstnævnte væsen kun er "troende".

STK. 452. *Den "kosmiske bevidsthed" når sit latente stadium i jordmennesket. Materialisme og krig som konsekvensen heraf*

Men da den fortidige "kosmiske bevidsthed" er døende, hvilket vil sige er i aftagende og har sin latente zone indenfor de udviklingsstadier, hvorpå jordmenneskene befinder sig, er det givet, at samtidig med nævnte bevidstheds aftagen, må den på samme bevidsthed baserede opfattelse af tingene som "livsytringer" også være i aftagende. Og dette er da også, hvad vi bliver vidne til. Vi ser, at væsenerne mere og mere taber troen på guder og forsyn, bliver materialister og når helt ned til en ligefrem benægtelse af alt liv uden for deres egen og dyrenes væsensart. Planter og mineraler, alle naturkræfter, hele den umådelige skabelse, der foregår i og omkring dem, frakender de enhver form for levende ophav, skønt nævnte skabelse er et umådeligt væld af planmæssighed, er en hundrede procents bevisførelse for intellektuel kunnen. Men alt dette er en lukket bog for væsener, der har mistet evnen

til at tro og endnu ikke har intellektuelle evner til at gøre sig disse ting til viden.

Men denne mentale mørketilstand er jo et uundgåeligt led i selve spiralkredsløbets fuldkommenhed, ja, er intet mindre end den totale opfyldelse af det af væsenerne, under deres totale mættelse af harmoni og viden i "den guddommelige verden", urokkeligt nærrede ønske. Det er mod denne oplevelse, at alle væsensernes længsels- eller begærkræfter har været mobiliseret. Det er denne oplevelse, der er det store lys for alle væsener, der er blevet mættet til overflod af "den guddommelige verdens" atmosfære. Og dette kommer da også til syne med urokkelig bevismagt igennem alle de såkaldte "hedenske" religioner. Vejen til Valhal eller de hedenske "himmeriger" går ikke igennem dette at "vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre", men derimod igennem dette, flittigt at drage sit sværd af skeden og i størst muligt omfang myrde og dræbe alt, hvad der er på tværs af ens ønskers eller længsels mål. At den "kosmiske bevidsthed" må dø, eller den højere viden om, at "den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd", må udslettes af bevidstheden, for at sådanne tendenser kan blive autoriserede idealer, og de hermed forbundne primitive begær og længsler kan nå kulmination og opfyldelse, er naturligvis en selvfølge. Og det er kulminationen af denne mørkebegærzone, der kommer til syne i enhver krig eller på enhver krigsskueplads, privat såvel som offentlig.

STK. 453. Krig udgør fortidige religioners efterladte vanebevidsthed og har ikke noget med kristendommen at gøre

Her vil enkelte læsere naturligvis mene, at krigssituationer som regel ikke er noget, man ønsker, men noget der opstår som en uundgåelig nødvendighed f.eks. som beskyttelse imod undertrykkelse, tilbagevisning af angreb eller overfald, som forsvar for retfærdighed osv. Og det er også rigtigt, at menneskeheden i virkeligheden er så langt fremskredt i udvikling, at krig ikke mere er så lysende et ideal som i svundne tider, og i realiteten ikke ønskes af dens ophav, men mere af dem betragtes som en absolut påtvungen nødvendighed. Men denne side af sagen er jo kun, hvad der er synligt i nuet eller krigens udløsningsøjeblik. Enhver krigs sande årsag ligger absolut ikke i nuet, ja, er for de nulevende jordmenneskers vedkommende årtusinder forud.

De krige, der i dag er erklæret eller forberedes, har ikke sin virkelige og dybeste rod i de årsager, de i dag opgives at være baseret på. Disse er i realiteten kun ydre fysiske udløsende momenter. Disse momenter er så igen i virkeligheden vibrerende reaktionsbølger fra en længst forsvunden tidsperiode med helt andre dagsbevidste idealer og autoriserede moralforskrifter end de, der i dag søges indøvet som vejen til fuldkommenhed.

At det netop er således, er gang på gang uomstødelig bevist igennem den omstændighed, at mange krigsførende magter har haft en autoriseret moral, der ganske udgør en diametral modsætning til krig. Dette gælder navnlig for de magters side, der kalder sig "kristne". Her gælder det, at den autoriserede tvungne moral- eller religionsundervisning i skolerne indeholder sådanne fundamentale forskrifter som: "Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd", – "vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre", – "hævner eder ikke selv I elskelige, jeg vil betale, siger den Herre Zebaoth", – "elsk din næste som dig selv" osv. og som netop gennem tusinder af ligeså autoriserede præster doceres fra de samme magters statskirker eller religiøse institutioner.

Da kristendommen uden disse idealer ikke på nogen som helst måde kan være "kristendom", er krig således en foranstaltning, der ikke under nogen som helst form kan komme ind under begrebet "kristendom". At krig ikke desto mindre kan forekomme som en skæbne, der er en "moralisk" nødvendighed, beviser kun, at denne "moral" og skæbne ikke har noget med "kristendom" at gøre.

Hvor stammer nævnte moral og skæbne da fra? – Svaret er ligetil. Nævnte kan kun stamme fra en tidsperiode, der var forud for kristendommen. Dette stemmer også fuldt overens med de virkelige fakta. Moral og skæbne før kristendommen var jo netop baseret på krig. Kun de, der var dygtige i kamp, var helte, var kvalificerede til datidens himmerige. Jo, krigen var denne tidsperiodes eneste attråværdige levemåde. Krig var det eneste, der gav adgang til "Valhal", gav adgang til gudernes yndest. Desuden var denne levemåde den mest naturlige fortsættelse af dyrenes, af hvilken jordmennesket jo var oprundet.

STK. 454. Væsenernes humane og brutale tendensers aldersforskel og dennes indflydelse i deres daglige liv

Men da jordmennesket således igennem en millionårig tilværelse, indeholdende dets passage igennem de kødædende planters tilstand, igennem den almindelige dyriske færd i oceanerne og hen over kontinenterne, og nu sidst dets begyndende mennesketilværelse, har haft krig til absolut uundgåelig livsbetingelse og dermed til allerhøjeste moralske basis, er det givet, at denne levemådes millionårige prægning af individets tanke- og sjæleliv og organismens skabelse har sat et så dybt spor, at det ikke lader sig fjerne øjeblikkeligt, selv ikke med den bibelske bjergprædiken, hvis skønne ord er det største og det sundeste og dermed det mest vægtige, der overhovedet kan siges i denne verden. Og følgen må da nødvendigvis blive den kendsgerning, som jordmenneskene nu allerede har levet mange inkarnationer på, nemlig den, at de udgør væsener, i hvem den millionårige krigeriske levemåde er dominerende vanebevidsthed, kun hæmmet af nogle enkelte endnu spinkle eller nyfødte evner i retning af skabelse af en diametral modsat levemåde, hvilket vil sige humanitetens eller kærlighedens.

At denne levemåde er nyfødt lader sig ikke bortforklare i betragtning af det udviklingspanorama, vi her har for os. Hvad betyder vel det, at menneskene kan føre de første svage profetier eller forjættelser om de første elementære former for nævnte humane levemådes begyndelse nogle årtusinder tilbage i ovennævnte panorama, når krigs-, drabs- eller magtlevemåden, i væsenernes universelle stamtavle, kan føres helt tilbage til deres fremtræden som kødædende planter. Det humane tankeklima, hvad enten det viser sig som buddhisme, kristendom eller anden form for human religiøsitet, er endnu kun som en lille nyfødt stjerne at regne på dette tidspanoramas umådelige himmel. Med andre ord, krigsmoralen eller krigskræfterne i jordmennesket repræsenterer i jordisk eksistens millioner af år, medens fredsmoralen eller humaniteten i samme eksistens kun repræsenterer årtusinder. Intet under at krigen med så overvældende majoritet endnu kan rase hen over verden, og at menneskenes humane tendenser eller sympatiske anlæg endnu er så famlende og svage, at de i enhver krigssituation bliver sat helt ud af spillet af den umådelig overlegne

millionårige krigeriske vanebevidsthed, der automatisk straks træder i funktion i den givne situation. Det er kun i ganske enkelte tilfælde, at et væsen ligesom Kristus tør bruge de sympatiske anlæg i forswarets tjeneste og vende den højre kind til, når det bliver slået på den venstre. I al almindelighed er de millionårige dyriske kræfter i individet så dominerende overlegne og rutinemæssige i forhold til de langt yngre humane tendenser, at jeget faktisk ikke har noget valg. Det har således to forsvarsvåben, hvoraf det ene udgøres af de rutinemæssige drabs- eller ødelæggelseskrafter, og det andet, af de i dette panorama svage nyfødte eller begyndende humane og intellektuelle tendenser. Men da disse sidste tendenser kun repræsenterer nogle få årtusinder, udgør de, i et umådeligt stort område indenfor jordmenneskehedens mentalitet, endnu kun "A-viden", medens krigs- eller drabstendenserne, med deres millionårige tradition, forlængst er blevet til "C-viden" overalt i den samme menneskeheds hele mentalitet. Dette vil igen sige, at de krigeriske tendenser i virkeligheden endnu udgør væsenernes naturlige medfødte eller fra fortiden nedarvede anlæg, der automatisk træder i funktion, når de nødvendige udløsningsmomenter er til stede, ganske uafhængigt af om væsenerne vil det eller ikke.

Disse medfødte krigskræfter kommer i renkultur til udløsning i de anfald, vi kalder "raseri" eller "hidsighed". Sådanne anfald udgør den dyriske mentalitet i dens kulmination. De er derfor en dyd i de stadier i udviklingen, hvor de er en livsbetingelse, blandt andet for de væsener, vi kalder "rovdyr". De er en automatisk mobilisering af alle drabs- eller ødelæggelsestalenter i væsenet til fordel for overvindelsen af den modstander eller det bytte, det er en livsbetingelse for det at overvinde. Desto større evne væsenet har til mobilisering af disse, på dette stadium livsbetingende, kræfter, desto tilsvarende større evne har det til at hævde sig i den samme zone. Og nævnte anfald kan derfor som nævnt kun være en dyd på nævnte stadium.

STK. 455. Medlidenhedens tilblivelse og natur baseret på fortidige erindringer

Men væsenerne kan ikke altid være sejrherre. De må også gennemleve en lang række stadier i sådanne nederlag, forfølgelse og undertrykkelse som de, deres sejrherretilværelse har kostet andre væsener. Denne lidelsestilstand,

som stadig vil være følgerne af en tilværelsesform, hvori det er magten, og ikke retten, der udgør den autoriserede livsmoral, kan ikke undgå at udvikle væsenernes mentalitet. Overfor denne permanente faretilværelse har instinktet ikke været nok. Væsenets sanse- og tænkeevne er blevet umådeligt skærpet, ligesom det utal af lidelser, det har gennemgået, også har sat sit spor i dets bevidsthed i form af en evne. Denne evne er "medlidenhedsfølelse" eller den første begyndende spæde basis for al udvikling af humane tendenser i væsenet. "Medlidenhed" er i virkeligheden intet mindre end en ubevidst erindringsgenkaldelse af oplevede lidelser. Den adskiller sig fra den almindelige form for oplevelse af erindringer derved, at sted- og tidsbetegnelse mangler. Kun selve smerte- eller lidelsesfeltet i erindringen kan i dette tilfælde gå over i dagsbevidstheden ved erindringsoplevelsen. Denne erindring fornemmes derfor ikke af individet som en erindring, men derimod som et slags fantasibillede.

Ved en almindelig fuldkommen oplevelse af erindring forekommer både tiden og stedet for oplevelsen af den erindrede begivenhed i jegets dagsbevidsthed. Og jeget "husker" denne begivenhed som en passeret selvoplevelse. Dette er ikke tilfældet med erindringer fra tidligere inkarnationer. Her er både sted- og tidsbetegnelsen, ja, selve den erindrede begivenheds tilknytning til jeget som dets egen personlige oplevelse, udgået af dagsbevidstheden. Kun selve smertebilledet eller lidelsesdetaljerne bliver tilbage i jegets bevidsthed i den ny inkarnation og er her blevet til "C-viden" og fremkaldes automatisk, hver gang individet bliver vidne til begivenheder, der er i slægt med lidelsesbilledet i den fra fortiden nedarvede ubevidste erindring.

Men idet denne erindring således er ubevidst, idet jeget ikke husker den som sin egen personlige oplevelse, og ikke husker tid eller sted for dens tilblivelse, fornemmes den slet ikke af sit ophav som en erindring. Lidelsesdetaljerne i denne, som er de eneste, der overgår i den ny dagsbevidsthed, bliver derfor kun oplevet af væsenet som "fantasibilleder". Disse fremkaldes som nævnt automatisk, når væsenet bliver vidne til et andet væsens ulykke eller lidelse. Der opstår da en konfrontation imellem væsenets "fantasibillede" og den begivenhed, der overgår det andet væsen som en ulykke eller lidelsestilstand. Ved hjælp af denne auto-

matisk konfrontation med begivenheden udenfor og væsenets "fantasibillede", der jo, om end ubevidst, er en opbygning af mobiliserede erindringsbilleder fra væsenets egen selvoplevelse, får det evnen til at bedømme begivenheden udenfor. Hvor rigtig denne bedømmelse vil være, vil altså være afhængig af, hvor nær beslægtet dets opbyggede "fantasibillede" er med den ydre begivenhed. Om der er noget slægtskab, vil igen være afhængigt af, om væsenet i det hele taget har oplevet en lignende begivenhed eller situation, som den den ydre begivenhed udtrykker. Har det ikke det, har det ingen evne til at bedømme eller gøre sig denne begribelig. Ja, der forekommer måske nok i heldigste tilfælde et tilløb til den automatiske mobilisering af de ubevidste erindringsbilleder, men når der ikke er nogen af disse, der er beslægtet med den ydre begivenheds detaljer, kan væsenet ikke følelsmæssigt reagere overfor den, ligegyldigt hvor lidelsesfuld eller medfølelsesværdig den så end måtte forekomme. Væsenet forbliver ganske koldt overfor den.

Men er den ydre begivenhed hos næsten af en sådan natur, at tilskueren har mange beslægtede detaljer til den i sit ubevidste erindringsmateriale, vil den automatiske mobilisering jo gøre "fantasibilledet" tilsvarende mere korrekt, og dets ophav fornemmer så i tilsvarende udstrækning igennem dette sin næstes lidelse og kan dermed gøre sig denne helt begribelig og vil, hvis ikke stærkt hæmmende kræfter griber ind, reagere til fordel for sin næstes befrielse af lidelsen. Og det er denne reaktion, vi kalder "medlidenhed".

STK. 456. Når jordmenneskets medlidenhed ikke er lige fremtrædende i alle lidelsesfelter

Da medlidenhedsevnen således i realiteten er baseret på erindringsbilleder fra fortidige oplevelser, er det klart, at den ikke kan være fuldkommen i den første etape af dens skabelse. Et væsen, i hvem denne evne begynder at udvikles, hvilket altså vil sige, det jordiske menneske, har derfor også en meget uensartet medlidenhedsevne. Et sådant væsen kan i nogle lidelsesfelter føle en næsten altoverskyggende medlidenhed, medens det i andre felter kan åbenbare en barbarisk, dyrisk ufølsomhed eller mental kulde. Men dette er jo ganske selvfølgelig. Thi de første felter er jo netop situationer, til hvilke væsenet har en overflod af tilsvarende oplevelser bag sig og

således har et tilsvarende erindringsmateriale til opbyggelse af det nødvendige "fantasibillede", der er basis for medlidenhedsreaktionen, medens sidstnævnte felter er situationer, til hvilke væsenet ikke har tilsvarende fortidige oplevelser bag sig. Det er da som følge heraf nødsaget til at være blottet for erindringsmateriale til opbyggelse af det "fantasibillede" eller den forestilling, der er basis for medlidenhedsreaktionen. Og denne må derfor nødvendigvis udeblive.

STK. 457. Når medlidenhedsevnen bliver til alkærlighed, indtræder den "kosmiske bevidsthed" atter i dagsbevidstheden, og væsenet bliver "ét med Faderen"

Men på de felter, hvor væsenet ikke kan danne sig korrekte "fantasibilleder", der kan det heller ikke komme i kontakt med virkeligheden. Der har det ikke fortidige oplevelser, hvilket vil sige, erfaringer nok. Og der, hvor det ikke har erfaringer nok, der er det mindst vidende og kommer derved nødvendigvis i størst udstrækning til at fejle, hvilket vil sige, udløse handlinger, der er i strid med naturens love eller loven for tilværelse. Dette vil igen ufejlbarligt afføde tilsvarende disharmoni, hvilket vil sige sorg og smerte i væsenets liv eller tilværelse. Men en sådan tilværelsesform giver jo væsenet de manglende erfaringer, hvorved det får det nødvendige erindringsmateriale til opbyggelsen af medlidenhedsevnen og således bliver garanteret mod gentagelse af de samme fejltagelser. Derved bliver medlidenhedsevnen mere og mere fuldkommen. Og væsenet kommer tilsidst til at kunne føle medlidenhed i alle livets felter. Og på dette stadium er medlidenhedsevnen blevet identisk med universets evigt førende og styrende kraft, hvorved dens ophav føler sig "ét med Faderen". Denne kraft er nemlig identisk med det, vi kalder "kærlighed". Og med dette tankeklimas permanente forekomst i individets væsen indgår den "kosmiske bevidsthed" atter i dagsbevidstheden, og individet fortsætter sin spiralpassage ind igennem de intellektuelle verdener.

STK. 458. Hvorfor tilskyndelsen til manifestation af de mørke anlæg er større end tilskyndelsen til de lyse anlæg eller humanitet. Er væsenet ikke sig selv, når det befinder sig i hidsigheds- eller raserianfald?

Det er denne store idealtilværelse, der er verdensgenløsningens eller de humane religio-

ners store fremtidsmål. Men som vi før påpegede, er disse humane kræfter eller sympatiske anlæg i det almindelige jordmenneske endnu i sin første spæde begyndelse, medens de brutale drabs- eller ødelæggelseskræfter derimod er millionårig vanebevidsthed i samme væsen. De humane eller sympatiske kræfter i væsenet er derfor endnu nærmest kun "A-viden", hvilket vil sige teoretisk eller dagsbevidst viden, der i praktisk handling endnu er baseret på rent dagsbevidst viljefoldelse. De er endnu ikke i ret stor udstrækning blevet til selvstændig vanefunktion eller "C-viden", der automatisk udløser sig i de givne situationer, således som tilfældet er med de mørke anlæg, raseri eller hidsighed. De lyse kræfter må derfor endnu i stor udstrækning eksistere som hjernefunktion eller rent dagsbevidst viljefunktion og er således, som naturlige anlæg betragtet, endnu meget ufærdige. Der bliver derfor en væsentlig forskel i tilskyndelsen til udfoldelse af de dyriske eller mørke kræfter og i tilskyndelsen til udfoldelsen af de virkelige humane eller menneskelige tendenser eller sympatiske anlæg. I første tilfælde udløser kræfterne sig automatisk i de givne situationer og bevirker i værste tilfælde, f.eks. i hidsighed eller raserianfald, en fuldstændig lammelse af de intellektuelle eller humane kræfter i væsenet. Hvis ikke det var således, ville der ikke være noget i verden, der hed "anger" eller "fortrydelse". Ethvert menneske fortryder som regel sin, i hidsighed manifesterede, ubeherskede udfoldelse og de heraf frembragte virkninger. Og man siger om et sådant væsen, at det "ikke var sig selv" i denne tilstand. Men denne opfattelse er ikke rigtig. Væsenet var sig selv, men blot fremtrædende et øjeblik i sin millionårige, hundrede procents dyriske vanefunktion, altså en tilstand i hvilken det har været "sig selv" igennem umådelige sekler af tid.

Når dets medvæsener ikke desto mindre siger, at det "ikke er sig selv", skyldes det kun den omstændighed, at denne dyriske tilstand ikke er permanent hos væsenet, men at det også har en intelligensmæssig vågen, dagsbevidst, behersket optræden, i hvilken tilstand det netop betragtes af medvæsenerne som værende "sig selv".

STK. 459. Det "onde" og det "gode"

Men disse to tilstande er karakteristiske for det jordiske menneske. Og det er da også dem,

der ligger til grund for begreberne “det onde” og “det gode”. “Det onde” er således udtryk for den nedarvede dyriske vanebevidsthed med de brutale tendenser, medens “det gode” er udtryk for de, i menneskeheden historie “nyfødte” humane tendenser, der endnu ikke i ret stor udstrækning er blevet til vanebevidsthed, og derfor hovedsageligt kun kan befordres som dagsbevidst viljefunktion eller “B-viden”. Disse humane tendenser vil efterhånden blive til en altdominerende vanebevidsthed eller “C-viden”, hvorved væsenet atter kommer tilbage til den kontakt med de højeste kræfter, der betinger den “kosmiske bevidstheds” tilbagekomst i individets sjæleliv som permanent dagsbevidsthed.

STK. 460. “Kosmisk bevidsthed”

Som vi her har set, udgør individets forhold til den “kosmiske bevidsthed” hele grundlaget for karakteren af dets manifestation og fremtræden i spiralen. Nævnte bevidsthed udgør den allerhøjeste kontakt, det levende væsen kan komme i til alt det øvrige i tilværelsen, og vil således være det absolutte grundlag for al fuldkommenhed i universet. Ja, den udgør væsenets oplevelse af selve Guddommens egen bevidsthed. Den “kosmiske bevidsthed” bliver derfor den fundamentale i al tilværelse. Den er rettesnoeren eller målestokken for skabelse af al oplevelse af liv. Al afvigelse fra denne bevidsthedsart er primitivitet og skaber ufuldkommenhed, disharmoni, brutalitet og ødelæggelse eller undergang. Men da denne undergang kun kan ramme primitiviteten i væsenet og de hermed forbundne ødelæggelsesvirkninger, hvorved den “kosmiske bevidsthed” atter bliver den altdominerende i individets dagsbevidsthed, og dette domæne, som det fremgår af symbol nr. 10 senere i “Livets Bog”, udstrækker sig til de fem sjattedele af hele spiralens område, må det erkendes, at det er denne bevidsthedsform, der er det eneste lys i verdensaltet, i hvilket den evige absolutte sandhed kan opleves, bedømmes og erkendes. Alle, der ikke har “kosmisk bevidsthed”, beherskes indtil en vis grad af primitivitet. De er sovende væsener, i hvem evnen til at opleve livets absolutte virkelighed og deres egen høje guddommelige identitet og herkomst som udødelig gudesøn, midlertidigt er bragt i hvile.

STK. 461. “Kosmisk bevidsthed” udgør et kredsløb, i hvilket den skaber “kosmiske årstider”, “dage” og “nætter” m.m.

Den “kosmiske bevidsthed” udgør således, som vi her har set, et kredsløb. Den har et latent stadium, hvorfra den tiltager henimod en kulmination, hvorfra den atter aftager henimod en latent tilstand og former hele det levende væsens oplevelse af livet med dette sit kredsløb.

En hvilken som helst form for udfoldelse af bevidsthed hos nævnte væsen udgør således i virkeligheden stadier af “kosmisk bevidsthed”. Alle eksisterende tankeklimaer repræsenterer forhold til “kosmisk bevidsthed”. Denne bevidstheds evige rytme eller bevægelse fra latenthed til kulmination og frem igen til en ny latenthed og derfra atter frem til en ny kulmination og således fortsættende, ligger til grund for væsenernes oplevelse af livet i form af “spiraler”. En “spiral” udgøres jo kun af et sådant afsnit af livsoplevelse, i hvilket den “kosmiske bevidsthed” har gennemløbet et enkelt af sine kredsløb og repræsenteret sin latenthed såvel som sin kulmination i det levende væsens tilværelse. Denne tilværelse bliver derfor udelukkende formet af disse to tilstande og de opadgående og nedadgående tilstande eller stadier herimellem.

Et hvilket som helst levende væsen vil således repræsentere et eller andet af disse stadier, hvorigennem dets bevidsthedsforms særlige plads i spiralen eller i den “kosmiske bevidstheds” kredsløb afsløres.

Når de levende væsener, der i realiteten alle uden undtagelse er kosmiske væsener, er udødelige gudesønner, er tilsammen selve Guddommen, fremtræder så højst forskelligt, som tilfældet er, når nogle fremtræder som engle, helgener og Kristus’er, og andre fremtræder som “forbrydere”, “skurke” eller “djævle”, skyldes det udelukkende den omstændighed, at de er knyttede til forskellige stadier i den “kosmiske bevidstheds” kredsløb. Hvert enkelt væsens særlige manifestation eller bevidsthedsform er et særligt tal på dette kredsløbs “urskive”. Vi kan derigennem se, hvor det står i den “kosmiske bevidstheds” “middags-” eller “midnatstime”, i dens “morgen-” eller “aftentimer”, hvilket henholdsvis vil sige i dens kulmination og latenthed, i dens opadgående og nedadgående stadier herimellem. *Spiralkredsløbet er således den allerhøjeste form for væsenernes ople-*

velse af princippet “dag” og “nat”. Ligesom det almindelige “døgn” består af dag og nat, hvilket vil sige en lystid og en mørketid, således består den “kosmiske bevidstheds” kredsløb eller spiralen også af en “lystid” og en “mørketid”. “Lystiden” eller “dagen” udgøres af de stadier af “kosmisk bevidsthed”, der går fra kulminationen af “den guddommelige verden” og igennem “salighedsriget”. Denne del af det levende væsens tilværelse udgør dets kosmiske “middagsstund”.

De stadier af “kosmisk bevidsthed”, der går igennem “planteriget” og frem til kulminationen af “tyngderiget”, udgør væsenets kosmiske “eftermiddags-” og “aftentimer”, medens de stadier af samme bevidsthedsform, der går fra kulminationen af “tyngderiget” (jordmennesketilværelsen) og ind igennem “følelsesriget” (det rigtige menneskerige), udgør den kosmiske “midnatstilstand”.

De stadier af “kosmisk bevidsthed”, der herefter følger ind igennem “visdomsriget” og frem til kulminationen af “den guddommelige verden” udgør det levende væsens kosmiske “morgen-” og “formiddagstimer”.

Da døgnets timer i virkeligheden svarer til de forskellige årstider, vil det kosmiske “døgn”, vi her har set, ligeledes i princip passe på alle årstider. Middagsregionen vil således svare til sommeren, eftermiddags- og aftenregionerne til efteråret, medens midnats- og morgenregionerne henholdsvis svarer til væsenernes kosmiske “vinter” og “forår”.

Som det fremgår af symbol nr. 10, befinder det jordiske menneske sig i henhold hertil således i spiralens vinter- og midnatszone, der igen er selve den “kosmiske bevidstheds” barnestadium. Spiralen udgør således et princip, der inddeler det levende væsens evige tilværelse i “kosmiske dage” og “nætter”, “vintre” og “somre”, og bliver derved selv udgørende et “kosmisk år”.

STK. 462. “Solenergien” bag de “kosmiske årstider”

Ligesom det almindelige fysiske år har sine skiftende årstider, således har det “kosmiske år” også sine. Og ligesom de fysiske årstider i virkeligheden kun udgør reaktioner af den skiftende sol- og jordkonstellation, således udgør de “kosmiske årstider” også kun reaktioner af skiftende energikonstellationer. Disse energier kender vi her fra “Livets Bog” som de syv grundenergier. Og ligesom der bag de fysiske årstiders manifestation ligger en central

førende, eller alt liv beherskende, kraft, vi kalder “solen”, således ligger der også bag de “kosmiske årstiders” manifestation en, alt kosmisk liv beherskende, kraft. Denne kraft udløses gennem den syvende grundenergi “moderenergien”.

Nævnte energi er således i virkeligheden “solenergien” i den kosmiske tilværelse. Ligesom solen i den fysiske tilværelse ligger til grund for alle de i dens domæne forekommende fysiske, atmosfæriske forhold eller klimaer, således ligger også “moderenergien” til grund for alle de i dens domæne forekommende tankeatmosfærer eller tankeklimaer, hvilket igen vil sige alle mulige, i samme domæne forekommende, former for bevidsthedsudfoldelse eller levende væseners manifestationer.

STK. 464. Individets “evighedslegeme”

Ethvert levende væsens fremtræden, dets organisme såvel som dets levevis og tankemanifestation, er en jongleren med energier. Denne jongleren bliver i kraft af sin logik eller intellektualitet afslørende det bag det fysiske legeme skjulte “jeg”, samt dets, ligeledes til en vis grad, skjulte højeste organisme, i hvilken fundamentet for dets skabeevne har sit sæde. Det er denne højeste organisme, der i virkeligheden er individets “evighedslegeme” og vil som sådan senere blive specialanalyseret her i “Livets Bog”. I dette “evighedslegeme” opsummerer individet hele sin tilegnelse af erfaringer eller kundskaber, sine evner og anlæg. Ud fra dette legeme skaber det sine fysiske legemer og overfører sine evner og anlæg fra liv til liv. I dette legeme overlever det således sine fysiske eller jordiske tilværelser. Det er denne organisme, der helt dækker begrebet “X2”.

I dette højeste legeme er det jordiske menneske ikke dagsbevidst. Men med udviklingen af de humane kræfter i dets fysiske fremtræden, hvorved det når frem til en vis beherskelse af de intuitive kræfter eller “intuitionsenergien”, bliver væsenet dagsbevidst i denne sin højeste og evige organisme, kommer til at kende sig selv, sin egen høje identitet som gudesøn eller som værende “ét med Faderen”.

Denne oplevelse sker, når væsenet er tilstrækkeligt modent dertil, igennem den særlige proces, jeg her i “Livets Bog” har udtrykt som “den store fødsel”. Og den herved stærkt forvandlede tilstand i individets bevidsthed er det samme som “kosmisk bevidsthed”.

Tanke og sundhed

Tekster fra Det Tredje Testamente:

BISÆTTELSE

43. KAP. Tænkningen som det højeste fundament for blodets skabelse og dermed for organismens sundhed

Hvad er da *tænkning*, siden den spiller så stor rolle i individets tilværelse? – Tænkning er en gennem individets hjerne- og nerveorganer koncentreret udløsning af “*overfysiske*” kræfter. I henhold til Livets Bog er “*overfysiske*” kræfter igen det samme som højere elektriske bølger eller vibrationer. Disse bølgers modtagelse og afsendelse gennem organismen fornemmes som “*tanker*”. Denne fornemmelse er igen det samme som oplevelsen af livet. Når et individ tænker, vil det altså sige det samme som, at der gennem dets nerver og hjerneorganer, der i dette tilfælde vil være at betragte som et “*radioanlæg*” af overordentlig fin konstruktion, går en strøm af elektriske bølger, der i forhold til de sædvanlige radiobølger er overordentlig mikroskopiske. Medens denne strøm indadtil opleves som tanke, som fornemmelse af livet, viser den sig udadtil som – “*magnetisme*”, der igen i dette tilfælde er det samme som det, vi kalder “*livskraft*”.

Idet tankerne således er det samme som *fine elektriske bølger*, der gennemstrømmer organismen, vil enhver tænkning være identisk med en eller anden form for – “*elektrisering*” af organismen, hvilket igen i dette tilfælde vil sige det samme som en “*overfysisk*” kraftpåfyldning. Denne “*elektrisering*” eller *kraftpåfyldning* udløses direkte i blodet. Tænkningen bliver derved det højeste fundament for blodets skabelse, og dets kvalitet må derfor stå og falde med tænkningens natur og kvalitet. Da blodet igen udgør det bærende fundament for selve organismens skabelse, vedligeholdelse og velbefindende, bliver tænkningen således selve livets allerhøjeste manifestationsfaktor. – Det et væsen tænker,

det bliver det. Har det sygelige og abnorme tanker, vil dets organisme blive sygeligt eller abnormt magnetiseret, hvorved den i tilsvarende grad må fremtræde som usund og svækket, medens den ved lyse, sunde og normale tanker uundgåeligt vil komme til at fremtræde som udtryk for det højeste normale velvære.

LIVETS BOG, BIND 6

STK. 2026. Hvorledes vort liv og dermed vor lykke og velvære betinges af et fuldkomment samarbejde med et forsyn

Da menneskene blandt andet er *mikrovæsener i jordklodens organisme*, vil deres midlertidige livsoplevelse være afhængig af den beskyttelse og de levevilkår, som jordklodejeget skaber i sin organisme (jordkloden) plus den beskyttelse, de igennem skabelsen af sundhed for mikrovæsenerne i deres egen organisme, skaber for dem selv. Uden at tage hensyn til skabelsen af denne sundhed for eller beskyttelse af mikrovæsenerne i deres egen organisme får de ikke ret megen glæde ved eller evne til at opleve og nyde makrovæsenets beskyttelse. Hvad kan det nytte, at et menneske lever i det herligste klima, gode naturomgivelser og leveforhold, når der i dets organisme raser en voldsom dødbringende og smertefuld sygdom? – Vi er her ved de realiteter i verdensbilledet eller livsmysteriets analyser, der gør det til kendsgerning, at vi ikke blot skal elske vore medvæsener fra mellemkosmos og i det daglige liv leve i harmoni og fordragelighed med disse væsener, men vi må også, for at få det fulde normale liv, skabe beskyttelse for vore mikrovæsener. Dette vil igen sige, at vi må leve sundt. I samme grad, som vi ikke lever sundt, er vi med til at forringe eller ødelægge vore mikrovæseners liv. Vi må således, for virkeligt at kunne opleve det fuldkomne normale

liv, sørge for, at de organer, igennem hvilke livet opleves, altså vore mikrovæsener, som bebor og udgør vore synsorganer, høreorganer, lugte- og smagsorganer, vor følelsesevne, vore kirtelorganer, vore åndedrætsorganer, vort hjerte og vor hjerne etc. får de for dem bedst mulige betingelser. Vi må derfor have den nødvendige søvn og hvile, vi må have den absolut sundeste mad og drikke, vi må vænne os til at undgå de dødbringende nydelsesmidler: alkohol, nikotin, morfin og alle de andre for livsorganerne absolut ødelæggende stoffer. Det samme gælder bevidsthedsernæringen, hvilket vil sige: tankearterne. Vi må undgå de for den psykiske livsoplevelsesevne dødbringende tankearter såsom vredesudbrud, hævn- eller forfølgelsestanker overfor vore medvæsener, løgnagtighed og bagtalelseslyst og andre selviske tankearter. Den absolut sunde åndelige ernæring for mennesket er alle uselviske tankearter. De er ligeså fysisk og psykisk livgivende, som de selviske tankearter er fysisk og psykisk dødbringende for mennesket. De fleste indre organiske og kroniske sygdomme stammer fra fejlagtige og dermed giftige tankearter. Livet viser os her som kendsgerning, at det levende væsens livsoplevelse ikke blot er noget rent fysisk. Den er derimod intet mindre end et resultat af vort eget væsens samarbejde med et "forsyn". Er vi ikke i kontakt med dette forsyn (vort makrovæsen), bliver vor livsoplevelse i tilsvarende grad defekt. Men i kontakt med dette forsyn kan vi ikke være, hvis vor egen organisme er defekt. Vi er bestemt til at være et livgivende organ i vort makrovæsen, det kan vi ikke være, hvis vor organisme er defekt og ikke kan udfylde sit formål. Kan den ikke udfylde sit formål, bliver den en gene, bliver i vejen, bliver undertiden noget, makrovæsenet må operere væk. Og dette mikrovæsen får da en unaturlig død, hvilket vil sige, at det dør i utide. Det dør før den tid er inde, da det ellers var normalt for det at dø. Naturen omkring os er således ikke døde tilfældige kræfter for os, ligeså lidt som vore indre organiske funktioner: fordøjelse, blodomløb, kirtelfunktioner og tankefunktioner etc. er tilfældige. De er levende organiske manifestationer, ved hvilke et makrovæsen er i stand til at opretholde sin livsoplevelse på samme måde, som vor organisme er et redskab, ved hvilket vi bliver i stand til at opleve livet. Vor livsoplevelse er således et meget intimt forhold til de tre uudslættelige fakta: mikrokosmos, mellemkosmos

og makrokosmos.

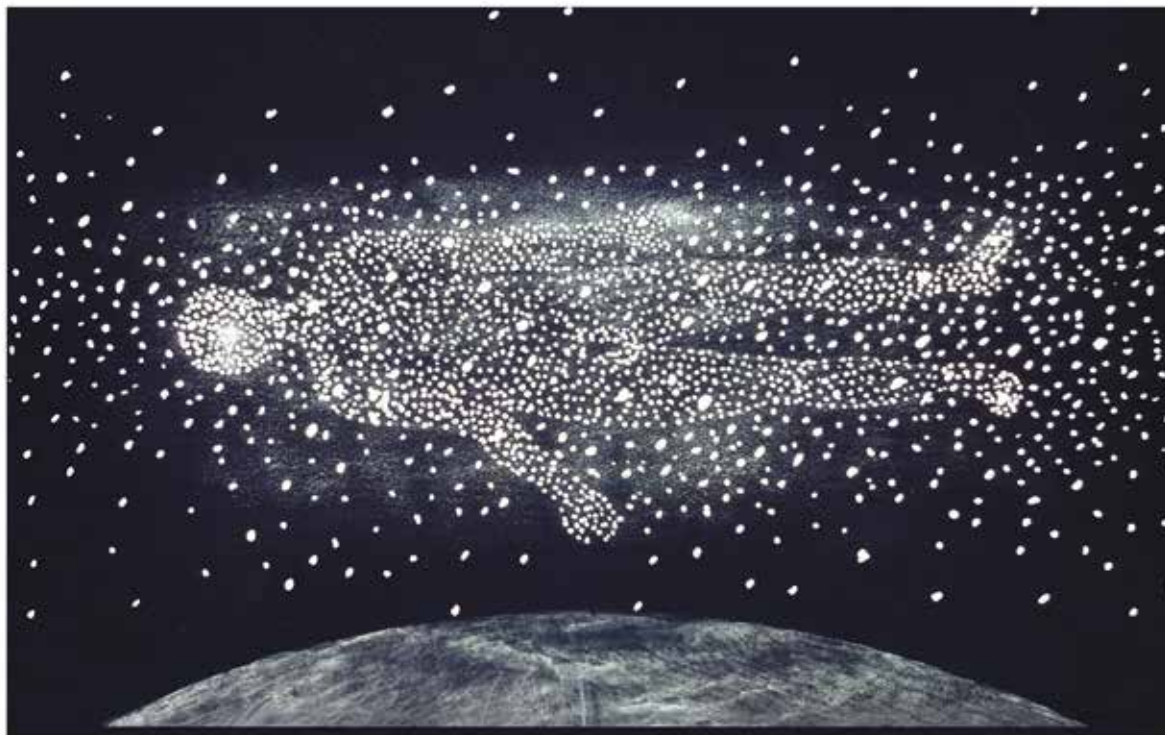
STK. 2295. Tankekraften er det samme som livskraften

Krigen virker ødelæggende og nedbrydende på tankegangen, der udgør livskraften både for sjæl og legeme. Krigen eller ufreden mand og mand imellem såvel som nationer, folk og racer imellem kan således ikke finde sted uden at være en stor nedbrydelse af livsmodet. Der, hvor den raser eller folder sig ud, skaber den ikke blot lidelser, død og undergang, men også sorger, melankoli, livslede og selvmord. Livskraften bag alle levende væseners livsoplevelse og manifestation har sæde i og udvikles igennem væsenets tankekraft. Tankekraften er igen det samme som den elektriske, magnetiske kraft, ved hvis hjælp jeget forsyner alle sine fysiske organer med livskraft og velvære. Tankekraften skal være til glæde og skabe lyst til livet. Der, hvor den bliver nedbrudt på grund af vrede, had, mørk skæbne eller forfølgelse fra andre væseners side, der bliver livskraften til legemet og sjælen nedbrudt. Atom- og elektronvirksomheden svækkes i væsenets bevidsthed, og organismen stagnerer, bliver modtagelig for sygdomme og hæret af alskens legemlige og mentale besværligheder, der kan komme til at betyde for tidlig død og i værste tilfælde flere liv i åndssvaghed. Tankekraften er således livskraften bag hele universets struktur såvel i mikrokosmos som i makrokosmos og mellemkosmos. Men for menneskene er det naturligvis deres tankekraft, der udgør fundamentet for deres mellemkosmiske tilværelse. At få denne tankekraft fuldkommen betyder altså fuldkommen livskraft for menneskene. At få denne tankekraft fri af al egoisme eller af den overtro, at ethvert menneske er sig selv nærmest, og i stedet for få indført den urokkelige sandhed, at enhver er sin næste nærmest, vil betyde den totale, mentale sundhed og dermed krigens, fængslernes, sygdommenes og hospitalernes afskaffelse.

PARTIKLER, TOMRUM OG TANKEKRAFT af Martinus

1. Makrokosmiske partikler og tomrum

Når vi en skyfri nat skuer opad imod stjernehimlen, ser vi, at den udgør et billede af lysende partikler og tomrum. Men det er ikke blot så langt som øjet rækker, at himlen består

© Martinus Institut 1981

Symbol nr. 45 *Menneskelegemet som stjernesystem*
Symbol no. 45 *The Human Body as a Stellar System*

martinus.dk

af partikler og tomrum, det gør den lige så langt, som man med optiske hjælpemidler kan observere millioner af lysår ud i det uendelige rum. At dette umådelige rum skulle holde op og have en afslutning, er umuligt, det turde være selvfølgelig for enhver udviklet iagttager.

Men hvad er det, vi i virkeligheden ser? Vi ser verdensaltets grundprincip, der netop er partikler og tomrum. Vi kender lidt til disse partikler og ved, at de udgør gigantiske kraftcentre i form af sole ladet med de energier og kræfter, der skal til for at der kan eksistere liv i fysisk tilstand. Disse livets kræfter, de evige grundenergier, stråler fra solcentrene ud til kloder og planeter, til levende fysiske verdener, der i virkeligheden er organismer for levende væsener i makrokosmisk format. Kloderne er levende væsener, men levende væsener kan ikke leve i noget ingenting. De kan kun leve i et for dem passende makrokosmos, og vi ser da også, at vor egen klode, jorden, befinder sig i et større system, der har vor sol til kraftcenter. Vi ser, at der til denne sol er knyttet flere kloder med biplaneter eller måner, ligesom jorden også har en måne. Det er et sådant system af kloder med en sol som kraftcenter, vi kalder et solsystem, og et sådant system udgør også en organisme for et levende væsen. Dette levende væsen kan naturligvis heller ikke leve i noget ingenting og befinder sig i et endnu større system, der

består af mange solsystemer, som vi tilsammen kalder et mælkevejssystem eller en galakse, og også dette er en organisme for et levende makrovæsen. Vi ved, at der i universet er andre mælkeveje end den, hvori vor sol og vor jord befinder sig. Disse mælkeveje er samarbejdende foreteelser i et system, der ligeledes må erkendes som organisme for et levende og for os superkosmisk makrovæsen. Og her er vi nået til grænsen af, hvad jordmenneskenes sansevne forlænget af tekniske, optiske apparater til en vis grad kan iagttage. Alle disse systemer befinder sig inden i hverandre, og det superkosmiske system er blot tilsyneladende en grænse; i virkeligheden fortsætter det i det uendelige. "Partikler og tomrum" er et fundamentalt system i det makrokosmiske verdensalt, men det er også noget fundamentalt, at partiklerne er levende.

2. *Partikler er organismer for levende væsener*

Universets partikler er hver især organiserede kraftcentre for de kosmiske grundenergier, der kaster refleks igennem solspektrets syv farvestråler: rødt, orange, gult, grønt, blå, indigo og violet. Vi kender disse energier fra de kosmiske analyser i *Livets Bog*. De opfylder lige akkurat de betingelser, der kræves for at de evige kosmiske jeger kan skabe organismer og bevidsthed og dermed fremtræde som levende væsener. De ligger til

grund for såvel fysisk materie i form af mineralstoffer, vegetabiliske stoffer og animalske stoffer som for selve bevidsthedskræfterne: instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse, holdt i gang af urbegæret og moderenergien. At disse makrokosmiske partikler er levende bliver til kendsgerning gennem dette, at de udelukkende består af kombinationer af bevægelse, vibrationer og bølgelængder. Bevægelse er livets fornemste kendetegn. Hvordan skulle vi ellers opdage, hvad der er levende, og hvad der ikke er levende? Noget absolut dødt ville umuligt kunne manifestere bevægelse. Alle de lysende legemer, disse for os store partikler i det uendelige verdensrum, er legemer, der er udtryk for liv, og da livet er det samme som oplevelse og manifestation, sker der altså oplevelse og manifestation igennem de store makrokosmiske partikler, vi kalder kloder, sole, mælkeveje og endnu større systemer. Makrokosmos er bevidsthed og liv.

Men hvad så med det umådelige tomrum, der er imellem disse makrokosmiske partikler? Vi må her erindre os, at levende væsener ikke består af et fysisk legeme alene. Hele bevægelseskraftens struktur ligger uden for de fysiske sansers rækkevidde, de hører til den realitet ved det levende væsen, som er kendt under begrebet: dets ånd, dvs. dets bevidsthed og tankeverden. Denne realitet kan kun sanses på det fysiske plan igennem dens virkninger i den fysiske materie. Tomrummet mellem kloderne, solene og mælkevejene er i virkeligheden ikke noget tomrum, det er opfyldt af de levende makrovæseners bevidsthed eller ånd, det er sædet for den åndelige verden bag alle fysiske foreteelser. Og da den åndelige struktur i det levende væsen er af elektrisk natur, vil verdensaltets tomrum være fyldt med elektriske stråler og bølger fra disse makrokosmiske væseners tankeudfoldelse. Denne udfoldelse af elektrisk kraft strækker sig langt ud over, hvad jordiske mennesker er i stand til at opfatte med fysiske sanser og måle med tekniske apparater. Det menneskene kalder elektricitet, er en speciel del af jordklodevæsenets livskraft, som de jordiske mennesker har lært at benytte. Men derudover er det endnu meget begrænset, hvad menneskene på deres nuværende udviklingstrin er i stand til at opfatte af universets stråleformige kræfter. De førnævnte stråler og bølger danner for de makro-

kosmiske væsener selv deres synlige verdensrummeddetsdetaljerogskabelsesprocesser, væsener og ting, som aldrig nogen sinde kan blive tilgængelige i lokale detaljer for jordiske ufærdige mennesker, før end de når frem til selv at være beboere af klode-, sol- og mælkevejsspiraler.

Verdensaltets makrokosmiske partikler og tomrum udgør således henholdsvis levende makrovæseners organismer og samme væseners bevidsthed eller ånd. Når vi ser opad imod stjernerne, ser vi altså et lille område af en befolket verden. Denne verden forekommer imidlertid i et så gigantisk makrokosmisk format i forhold til vor egen tilværelse og sansevne, at vi ser dens faste materie som partikler og tomrum. Og denne makroverden er i forhold til os så gigantisk, at den smule af den, vi oplever gennem vore fysiske sanser, symbolsk kan sammenlignes med partikler og tomrum i en organismes lillefinger. Det er ikke så mærkeligt, at makrokosmos er et uløseligt mysterium for den rent materielle videnskab og evigt ville vedblive at være det, hvis ikke videnskaben udvikledes til at omfatte andet end forskning af fysisk materie. Kun det færdige menneske i Guds billede kan med kosmisk bevidsthed iagttage den del af verdensaltets helhed, der er den evige Gudsdoms altrummende, alt oplevende og skabende organisme og altgennemtrængende bevidsthed eller hellige ånd.

3. Mikrokosmiske partikler og tomrum

Hvis vi nu vender vort kosmiske syn den anden vej i verdensaltet og i stedet for at se opad imod stjernerne ser nedad i vor materies indre, ikke blot den materie vor egen organisme består af, men også den som naturen omkring os og alle forekomster af skabte ting i vore omgivelser er bygget op af, da bliver vi også her vidne til en lysende stjerneverden bestående af partikler og tomrum. Den kalder vi mikrokosmos, og den består bl.a. af cellernes, molekylernes, atomernes og endnu mindre partiklers verdener. Over for disse mikrokosmiske partikler og tomrum fremtræder vi som makrokosmiske væsener. Vor organismes mange organer er hver for sig et system af partikler og tomrum. De er "mælkevejssystemer" eller "galakser" i mikrokosmiske former i forhold til hvilke, jordmenneskenes organismer er i makrokosmisk format. Set i dette perspektiv kan vor organisme således i prin-

cippet sammenlignes med førømtalte organisme i vort makrokosmos, der bestod af forskellige samordnede mælkevejssystemer. Vi ser, hvorledes vi, hvad enten det drejer sig om makro- eller mikrokosmos, overalt møder princippet partikler og tomrum, men som levende væsener, der udgør henholdsvis universer og stoffer eller materie for hverandre.

Men hvad nu med det jordiske menneskes egen sanse- og oplevelsessevne? Bortset fra makrokosmos sanser vi ikke verden omkring os som partikler og tomrum. Vi oplever den som levende væsener og ting, noget vi kan se, høre, føle, lufte og smage. Den verden, mennesket oplever gennem sine fysiske sanser, kalder jeg "mellemkosmos". Den eksisterer midt imellem det makrokosmiske og det mikrokosmiske, og den består naturligvis af partikler og tomrum, men den sanses og opleves ikke sådan. Her afslører Guddommen for os, hvad de makro- og mikrokosmiske stjerneverdener i virkeligheden betyder. Mellemkosmos viser sig jo for os som levende væsener og ting, der både har form, farve og volumen. Vi ser myriader af forskelligartede levende væsener, vi ser faste, flydende og luftformige materialer eller stoffer, og vi ser, at alle disse foreteelser er underkastet forvandling, der er det samme som skabelse. Vi ser, at denne skabelse i sit slutfacit er logisk, hvilket igen vil sige, at den er til glæde og velsignelse for levende væsener. Det er denne skabelsesproces, der har frembragt vor organisme, vore organer og alle foreteelser i vore omgivelser. Men hvem står bag denne skabelse?

4. Skabelse der manifesteres af levende væsener

I jordmenneskenes mellemkosmiske verden hører det med til almen erkendelse og erfaring, at de jordiske mennesker selv kan skabe. Menneskene bygger huse, skibe, biler og andre tekniske hjælpemidler, de frembringer kunstværker og udfører håndværksmæssigt praktisk arbejde, som alt sammen er skabelsesprocesser. Kunne nogen af disse ting blive til uden et menneskes eller et levende væsens skabeevne? Det kunne de ikke, det ville være totalt umuligt. Men der eksisterer jo mange flere skabte ting end dem, menneskene har frembragt, nemlig alle de mange ting, som vi under ét kalder "naturen", og som er lige så logiske og nyttige som de ting, menneskene har frembragt. Ja, har menneskene ikke

endda i utallige tilfælde lært af naturens skabeprocesser for at skabe noget, der kunne være til gavn og nytte? Det må være naturligt for mennesket ud fra egne erfaringer at erkende en skaber med en skabeevne bag ved skabte foreteelser. Men hvor er det skabende, levende "noget", som ud fra erfaringer om, at der må eksistere en skaber bagved det skabte, må eksistere bag alle naturens skabelsesprocesser? Har vi nogensinde set dette? Nej, det har absolut intet levende væsen set, for det er hævet over al skabelse, det er hævet over al materie og derfor utilgængeligt for al sansning. Dette "noget" kan kun blive til kendsgerning gennem sin indflydelse og indvirkning på materien, hvilket vil sige dets skabelse. Kun gennem skabelse og manifestation giver skaberen sig til kende, altså ved virkningerne af sin skabeevne. Kun de i materie skabte ting er tilgængelige for direkte sansning. Det vi ser af de levende væsener, er ikke de levende væsener selv. Det er ikke det levende væsens dirigerende og oplevende "noget", vi sanser, men virkninger i materien, som dette "noget" har skabt. Et menneskes fysiske organisme er ikke dette væsen selv, men en virkning af dets skabeevne, som igen er en udstråling fra det usynlige "noget", eller den usynlige skaber, menneskeheden efterhånden vil komme til at erkende som den evige allestedsnærværende Guddom. En Guddom, som er allestedsnærværende, må naturligvis også være nærværende i mennesket, ja, i menneskets organer, celler, molekyler, atomer osv., såvel som samme Guddom er nærværende overalt i universet, i makro- og mikrokosmos. Hele det materielle verdensalt er denne Guddoms fysiske organisme, og alle levende væsener i universet er Guddommens organer og redskaber, hvorigennem samme Guddom oplever og manifesterer sin skaberkraft.

5. Det levende væsen og de kosmiske principper

Hvert eneste levende væsen i universet lever, røres og er til i den evige Guddom, og alle levende væsener er derfor Guddommen lige nær og omfattes af samme Guddom med lige stor kærlighed og sympati. Men er førømtalte superkosmiske væsen da ikke af større betydning end et jordisk menneske, som måske endda er en forbryder og gudsfornægter? Nej, absolut ikke. Thi denne eventuelle forbryder

er jo også et makrovæsen i forhold til alt, hvad der lever, røres og er i ham. Også han er et superkosmisk væsen i forhold til mikrokosmos og betyder lige så meget i universet som det væsen, der for menneskene udgør et sådant makrovæsen. At han måske i øjeblikket er en forbyder og gudsfornægter er jo blot et midlertidigt stadium i hans udvikling inden for et spiralkredsløb, hvor også han skal få kosmisk bevidsthed og blive et organ for guddommeligt skabelse og manifestation. Er han i øjeblikket forbryderisk og menneskeligt set negativ, er det fordi han tilhører den del af Guddommens bevidsthed, jeg kalder "Guddommens sekundære bevidsthed", hvor fornyelsen både af de levende væsener og af Guddommens bevidsthed finder sted. Og denne "sekundære bevidsthed" går gennem alle spiralkredsløb. Der kan også være mælkevejsvæsener eller andre makrovæsener, der i øjeblikket er forbrydere og gudsfornægttere inden for deres udviklingsspiral på vej imod deres oplevelse af kosmisk bevidsthed, hvorefter også de glider ind som organer i "Guddommens primære bevidsthed", som jordmenneskeforbryderen vil gøre det i sin udviklingsspiral. I alle spiralkredsløb er der mørke- og lystilstande, som de levende væsener gennemgår på vej fra mørket mod lyset baseret på udfoldelsen af universets evige kontrastprincip, uden hvilket ingen livsoplevelse eller skabelse kunne finde sted. Og størrelsesforholdene er baseret på det evige perspektivprincip, der er lige så nødvendigt, for at skabelse og oplevelse kan foregå. Alle levende væsener er samtidig både et makro- og et mikrovæsen, der har deres egen mellemkosmiske sanseoplevelse, derfor er alle levende væsener kosmisk set lige store, og Guddommen er dem lige nær. Selv om det, der for et jordisk menneske er et næsten uoverskueligt tidsrum, nemlig 1000 år, kun er et kort tidsrum for et mælkevejsvæsen, så gælder det, at for Gud er en dag som tusind år og tusind år som en dag, ligesom også et sekund for samme Guddom er som en million år og en million år som et sekund.

Alt dette kan naturligvis være vanskeligt for et jordisk menneske at rumme i sin bevidsthed, og det er jo også en viden, som må tilegnes lidt efter lidt. Men mange mennesker i dag og endnu flere i kommende tider længes efter et overblik over de universelle forhold ikke blot set i et fysisk perspektiv, men også i

et åndeligt. Og det er blevet min opgave at give dette kosmiske overblik, hvorigennem det søgende menneske kan tilegne sig teoretisk viden om de kosmiske love og principper til brug for praktisk tænkning og handle måde. Det er meget vigtigt for hele menneskehedens videre udvikling, at flere og flere mennesker bliver klar over, at Guddommens skabende tankekraft vibrerer i og gennemstråler alle såkaldte tomrum i makro-, mellem- og mikrokosmos, og at de kan blive modtagere af denne kraft, ikke som blinde medier, men gennem impulser, ideer og inspiration. Et hav af geniale ideer omgiver menneskene og vil kunne stråle ind i deres bevidsthed, efterhånden som de kommer på bølgelængde med universets grundtone, som er den at være til gavn og velsignelse for levende væsener, og som er udtrykt i det gamle religiøse sprog som "den hellige ånd".

Alle levende væsener, der på basis af spiralkredsløbsprincippet og perspektivprincippet danner universer og materier for hverandre, befinder sig i deres respektive spiralkredsløb enten i mørket på vej mod lyset eller i lyset, hvorfra de, når dette lys er blevet en sådan vanebevidsthed, at det truer med at gøre dem til robotter, glider ind i en højere spirals mørketilstand, der da er "lys" for dem. Det er ensbetydende med, at de gennemløber Guddommens sekundære bevidsthed, hvor fornyelse finder sted, for i denne nye og perspektiviske højere spiral at opleve lysudfoldelsen i Guddommens primære bevidsthed som en manifestation af visdom og kærlighed i et format, der er opfyldelsen af deres inderligste ønsker og længsler.

6. Tomrummet og det usynlige

Verdensaltets partikler, hvad enten de for os repræsenterer makro- eller mikrokosmos, er den skabte del af verdensaltet, det er virkningerne af en usynlig skaber. Og det usynlige, det er det såkaldte tomrum. Denne skaber kan således kun repræsenteres af tomrummet mellem partiklerne, som aldeles ikke er noget tomrum. Her findes alle de levende væseners jeger, der tilsammen danner Guds Jeg, idet jegerne er uadskillelige. Her er Guds bevidsthed eller mentalitet, her eksisterer den evige overbevidsthed i form af de kosmiske verdener og den såkaldte hellige ånd. Tomrummet mellem partiklerne er altså opfyldt af Guds mentalitet, bestående af de

levende væseners mentalitet. Fra denne usynlige verden dirigerer de levende væseners jeger gennem deres overbevidsthed, deres organisme og daglige væremåde. Og fra denne usynlige verden dirigeres således hele verdensaltets kloder, sole og mælkeveje. Vi er her vidne til Guds mentalitet, der styrer verdernes gang i det evige uendelige univers. Hvad kan vi nu lære af dette? Hvad er det Gud her afslører for os? Her bliver det afsløret for os, hvorledes verdensaltet styres ved mentalitet eller tankekraft, der sammen med Jeg'et danner Guds usynlige del af dette verdensalt, medens partiklerne danner Guddommens fysiske legeme. Og da vi selv også repræsenterer et usynligt Jeg og en usynlig mentalitet, bliver vor bevidsthed og vort Jeg ligeledes set fra den fysiske verden tomrummet, medens vor organisme består af partiklerne. Vi er "i Guds billede", idet vi også repræsenterer universets grundprincip: partikler og tomrum.

7. Vort eget jeg og dets mælkevejs- eller galaksesystemer

Hvis vi vil lære mere om vor egen organisme, end vi kan opleve gennem vore fysiske sanser, må vi se på makrokosmos, der repræsenterer, hvad vi selv er, set i et større perspektiv. Eller vi må se på mikrokosmos, hvor vi møder et mindre perspektiv. Men lovene og principperne er de samme. Hvis vi vil have klarhed over, hvad det egentlig er, vi ser som kloder og mælkeveje, må vi iagttage den menneskelige organisme, og i det hele taget kan mennesket ved at iagttage både makro-, mellem- og mikrokosmos blive klog på livet og dets love på en måde, som kan have den største betydning i dets daglige tilværelse.

Vor organisme består af en serie af forskellige organer. Den har hjerne, hjerte, nyrer, lunger, mave, kirtler m.m. Vi ser disse organer som faste materier, men de udgør i deres dybeste kosmiske analyse partikler og tomrum. Det vil altså sige, at de udgør sole og galaksesystemer, hvilket igen ifølge ovenstående analyser vil sige, at de er levende væsener med et usynligt Jeg og en usynlig bevidsthed, der er tomrummet, og en organisme, der består af partikler. Der er den forskel, at det verdensalt, vi ser i form af himlens stjerner, er så gigantisk i forhold til vor sanseevne, at vi kun ser en meget, meget lille lokal del af dette vældige system. Derfor kan vi ikke blive klar over, hvad det er vi ser, når vi kun anvender

den fysiske sanseevne. Derfor er universet med dets partikler og tomrum trods al fremskreden teknik en uløselig gåde, et mysterium for den fysiske videnskab. Men det er ikke livets mening, at det skal vedblive at være et mysterium. Derfor er det så viseligt indrettet i den guddommelige verdensorden, at det man ikke kan se i makrokosmos eller det store, det kan man se i mikrokosmos eller det små, og omvendt, det man ikke kan se i mikrokosmos, kan man se i makrokosmos. Og endelig, det man hverken kan opleve i makro- eller mikrokosmos, oplever man gennem sine fysiske sanser i forhold til mellemkosmos og dets levende væsener. Den kosmiske forsker har derfor ved at iagttage mikrokosmos i sin egen fysiske organisme adgang til at se afsløringen af eller løsningen på ikke blot nattens lysende stjernemysterium eller makrokosmos, men han bliver også vidne til sin egen identitet som den suveræne hersker i et stjernesystem bestående af adskillige galaksesystemer. Han forstår, at hans organisme er et univers, der fuldstændigt gennemtrænges af hans ånd, hvilket vil sige af hans bevidsthed og tankekraft. Han erkender, at hans organisme er partikler og tomrum, og at disse partikler danner galaksesystemer, som han fra sit mellemkosmiske syn ser som organer. En partikelgruppe danner hans hjerte, en anden hans lungesystem osv., og hvert organ er et system i samarbejde og vekselvirkning med de andre systemer i den helhed, som er organismens univers. Alle galaksesystemerne styres og ledes af vor bevidsthed, dels automatisk og dels viljemæssigt. Partiklerne styres fra tomrummet, som gennemstrømmes af vor ånd og tankekraft, der igen styres af vore ønsker og begær. Disse ønsker og begær fremtræder som mikroelektriske kræfter og udløses af vor overbevidsthed gennem underbevidstheden til vor dagsbevidsthed. Denne vor bevidstheds- eller mikroelektriske kraft føres gennem vor hjerne, der udgør et specielt indrettet eller opbygget galaksesystem til vor nervegalakse, hvorigennem bevidsthedskraften gennem opmagnetisering af blodet føres til alle de øvrige galaksesystemer med deres partikler og tomrum. Hjernegalaksen er det højst udviklede system i vor fysiske organisme eller vort jeks univers, idet den er organet for overføring af vor bevidsthed og vilje til organismen og ligeledes for overføringen af vor gennem den fysiske oplevelse dannede række af

tankebilleder tilbage til vor under- og overbevidsthed, der eksisterer i den usynlige verden eller det, vi kalder tomrummet.

8. *Tankekraft, sygdom og sundhed*

Hvad kan vi nu se heraf? Vi kan se, at vi med hele vor tankefunktion opretholder vore organer og vor organismes sundhed og velvære. Eller også, at vi forårsager usundhed, sygdom, nedbrydning, ja, måske total ødelæggelse af visse organer, måske af hele organismen. Når vor tankekraft via hjerne og nervesystem gennem blodet gennemtrænger og opmagnetiserer alle vores organer, betyder det naturligvis, at den trænger ind i disse organgalakser, hvis tomrum og partikler påvirkes deraf. Og lige såvel som vor tankekraft kan være livgivende og opbyggende impulser, kan den også være af så negativ art, at den laver ravage ja, ligefrem katastrofer i vore organgalakser. Hvis et menneske er i stand til at leve i alkærlighedens tankekraft, virker den styrkende og sunhedsbefordrende på alle galakserne eller mælkevejssystemerne i organismen. Et menneske med en sådan tankegang kan ikke få nogen mental sygdom og vil også på grund af sine tanker være meget beskyttet mod fysiske sygdomme. Men væsener, hvis bevidsthed er, hvad vi kalder mørk, dvs. fuld af vrede, had, jalousi, bitterhed og irritation m.m. udfylder tomrummet i deres organgalakser på en meget negativ måde, hvilket også er tilfældet om end i andre variationer, hvor det gælder den form for mørk bevidsthed, vi kender som sorg, angst, depression og stress. Mørke tankearter volder ravage i vore organgalakser, hvoraf hvert enkelt system har sine partikler, der slet ikke tåler at komme i berøring med partikler fra en anden galakse. Der opstår eksplosioner, verdenskatastrofer i vort univers' galaksesystemer, i et eller flere i forhold til tankernes art. Derved bliver visse partikler ligefrem slynget ind i områder, hvor de ikke hører hjemme. Organismens ophav kommer i sit mellemkosmiske perspektiv eventuelt til at opleve virkningen som udslæt, betændelser eller sår. Hvis et menneske er udsat for et stort nervepres med skuffelser og bekymringer kommer der følelsepaticler fra lungegalaksen ind i mavegalaksen, og der opstår mavesår. Hvis der kommer partikler fra mavegalaksen ind i lungegalaksen opstår lungebetændelse eller anden lungesygdom. Partiklerne fra lungegalaksen vil, hvis de kom-

mer ind i hjernegalaksen eller ind i andre af organismens galakser, kunne blive årsag til kræftsvulster i disse områder. Hvis der samtidig også kommer partikler fra mavegalaksen, kan svulsterne blive meget ødelæggende og medføre døden. Vildfarne partiklers indtrængen i galakser, hvor de ikke har hjemme, er årsagen til alle sygdomme i organismen, så man kan sige, at de er af astronomisk natur. De er verdenskatastrofer i mikrokosmos.

9. *Det jordiske menneske er på vej mod en lysets tilværelse*

Denne vildfarelse af galaksernes partikler eller mikrosole kan også forårsages ved ydre påvirkning. Når et menneskes organisme ved ulykkestilfælde blive læderet, og der fremkommer benbrud, sår og skrammer, virker det også som verdenskatastrofer i den pågældende organismes galaksesystemer. Mennesket kommer ud for katastrofen som en karma, en skæbnebølge, der kommer tilbage. Men for mikrovæsenerne er det naturligvis også et led i deres skæbne, ellers ville livet være uretfærdigt og meningsløst. Skæbne-mønstret passer hårfint, også når det drejer sig om forholdet mellem makrovæsen og mikrovæsener. Det er således absolut ikke tilfældigt, at menneskene lever i jordklodevæsenets organisme. Det er fordi dette makrovæsenets skæbnedannelse, hvor det i sin nuværende inkarnation skal opleve "den store fødsel" eller kosmisk bevidsthed passer til menneskenes udviklingstrin i det nødvendige tidsperspektiv, hvor 3000 år for de jordiske mennesker kun er et øjeblik for jordklodevæsenet.

De jordiske mennesker er altså virkelig på vej mod en lysets tilværelse, ikke på en måde, der kan udtrykkes som et diktatur fra højere udviklede væsener eller ved mirakler, men ved med deres egen viljekraft, ønsker og længsler at komme på bølgelængde med jordklodevæsenets lysende tankekraft, bagved hvilken ligger lysende tankeimpulser fra solsystemsvæsenet, mælkevejssystemsvæsenet osv., hvilket alt sammen vil sige de lysende kærlighedsimpulser, der udstråler fra den evige Guddom, hvori vi lever, røres og er til. Mennesket må arbejde med at udvikle sit talent for at opfylde kærlighedens bud, da vil denne kærlighedsudfoldelse stråle som livgivende kræfter i det univers, der er vedkommende menneskes fysiske legeme, og den vil

stråle ud imod næsten i hverdagen som humanitet og næstekærlighed.

Ovenstående foredrag blev holdt af Martinus i Kosmos Ferieby, mandag den 22. juli 1968. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Første gang bragt i Kosmos nr. 1-2, 1969. Artikel-id: M1890.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

VEJEN UD AF DØDSFRYGTE af Martinus

STK. 26.1 *Hvad dødsfrygten bevirker*

Menneskeheden største livsproblem er frygten for døden. Denne er så overdimensioneret, gennemtrængende den jordmenneskelige kultur, at den næsten er altbestemmende. Den bestemmer i en overordentlig stor grad hele den menneskelige skæbne. Det er denne frygt, der bringer menneskene til at opruste og skabe krig og bringer derved nationerne ind i forfærdelige skattebyrder. Disse nedsætter igen deres levestandard og kulturelle forhold til store områder af fattigdom og elendighed. Med sin befordring af oprustning og krig har vi set, at nationerne har omformet deres kulturområder til vældige ruinhobe og skabt millioner og atter millioner af invalider og kilometervide områder af krigergrave i mange lande. Tusinder og atter tusinder af børn har mistet deres forældre og er gjort hjemløse, ligesom tusinder af forældre i dag endnu leder efter deres børn, der blev borte under krigens ragnarok. Hertil kommer også dette, at tusinder af ægtefæller under det samme ragnarok er blevet borte og savnes af deres ægtemage. Alle disse byrder og lidelser bunder udelukkende i frygten for at dø, frygten for at andre mennesker skal komme og ødelægge deres tilværelse.

STK. 26.2 *Døden er ikke blot dette totalt at miste sin fysiske organisme*

Det er ikke så meget frygten for at dø den naturlige død ved alderdom, som det er frygten for den hel- eller delvise død på unaturlig måde, der marttrer menneskeheden. Dette at dø betyder ikke blot dette at miste hele sin fysiske organisme. Det er også at dø, når man mister noget af sin normale livsglæde eller lykkefølelse ved at være til. Her er der meget i det ufærdige eller ufuldkomne menneskes væremåde, der er med til at nedsætte andre væseners normale livsglæde. For eksempel mennesker der er meget skinsyge, meget mis-

undelige, og ikke kan lide, at andre mennesker har det bedre end dem selv. Sådanne mennesker bliver altid uvenlige og underminerende for de mennesker, som de misunder eller er skinsyge på. Andre mennesker er kolossalt intolerante og fjendtligt indstillede på mennesker, der har en anden opfattelse af livsmysteriet eller tilhører andre religiøse bevægelser, sekter eller samfund, kort sagt er fjendtligt indstillede på alle anderledes tænkende mennesker. Endvidere er der mennesker, der er meget ærgerrige og i en overdimensioneret form brutalt albuer sig fremad foran sine medmennesker på arbejdspladser og hensynsløst underminerer disses positioner for selv at erobre disses stillinger. Der er således et vældigt omfattende register af tendenser i mange mennesker, der er dræbende og ødelæggende for andre menneskers livslykke eller underminerende deres daglige normale liv. Dette således at få sin livslyst eller normale tilværelse undermineret og nedbrudt er det samme som at miste noget af sit normale fysiske liv. Det er i en tilsvarende grad en oplevelse af døden.

STK. 26.3 *Mennesket myrder og dræber ikke blot med dolke, kanoner og atombomber*

Dette at myrde er således ikke blot det direkte at dræbe et andet menneske. Det er også at myrde, når man underminerer andre menneskers livslykke og gør tilværelsen meget besværlig for dem. Vi ser således her, at menneskene endnu i stor stil er mordere. Menneskene myrder og dræber ikke alene med dolke, kanoner og bomber, men de myrder og dræber også med ord, tanker og mimik i deres daglige væremåde og bliver derved farlige for deres omgivelser. Menneskene ved, at mange dyr er farlige, såsom de store rovdyr og giftslanger, men de tænker ikke over, at de selv i deres daglige væremåde i mange situationer er endnu mere farlige eller dræbende for deres omgivelser eller medvæsener end dyrene, thi de dræber i stor udstrækning deres egen art. Medens dyrene fortrinsvis kun dræber fremmede arter og racer, dræber menneskene i stort omfang deres egen race eller art. Derfor er menneskenes liv det farligste eller mest forfulgte, der findes. Menneskene viger ikke tilbage for at underminere og nedsætte andre menneskers glæde ved livet, når de derved kan tilrane sig disse andre væseners fordele og goder. Det er ingen over-

drivelse, når den menneskelige situation af i dag udtrykkes som *“alles krig imod alle”*.

STK. 26.4 *I krigens domæne er det vanære ikke at kunne blive fornærmet og ikke at hylde princippet “øje for øje og tand for tand”*

Da det er krigens natur at skabe død og invaliditet, forstår man, at *“alles krig mod alle”* således også mere eller mindre må bringe alle til at leve i død og invaliditet, må leve i manglende livsglæde, må leve i bekymringer for den eller den, som man bliver undermineret og forfulgt af. Det er meget let at mærke, når man bliver forfulgt af andre. Det bliver næsten altid registreret til de mindste enkeltheder. Derimod er iagttagelsen ikke så nøjeregnende, når det drejer sig om ens egen væremåde over for andre levende væsener. Skønt menneskene således har meget i deres væsen, der bringer dem til at være farlige for deres omgivelser og medmennesker, har de næsten aldrig den opfattelse af dem selv. De mener altid, at de er uskyldigt forfulgte og bliver derved vrede og bitre på de andre mennesker. Hvor mange mennesker kan finde sig i en fornærmelse? – Ja, regnes det ikke ligefrem for vanære at indtage en sådan holdning, at man slet ikke lader sig fornærme? – Er det ikke det samme, der gør sig gældende, når man ikke hylder princippet *øje for øje og tand for tand*, men vender den højre kind til, når man bliver slået på den venstre? –

STK. 26.5 *Den sande årsag til frygten i verden, eller hvorfor man ser splinten i sin næstes øje, men ikke bjælken i sit eget*

Hvor mange mennesker, tror man, er en virkelig saglig og retfærdig dommer i bedømmelsen af deres eget væsen over for andre væsener? – Det er i alt fald endnu kun en meget lille procent. Har De nogen sinde stillet Dem til forhør hos Dem selv? – Har De prøvet at finde ud af, hvordan De ville behandle en meget graverende og nedsættende viden om et andet menneske, som De eventuelt kom i besiddelse af? – Er De sikker på, at De har overvundet den almengældende trang til at bringe en sensation videre til andre mennesker, ja ganske uden at have fået den efterkontrolleret og bekræftet som sandhed eller virkelighed. Selv om De måske ikke synes om at fortælle denne nedsættende nyhed til alle og enhver, tror De så, at De kunne lade være med at fortælle den til et menneske, som er Deres

ven eller fortrolige? – Kan De ikke det, så er De allerede ude på skråplanet, så er De et farligt menneske for Deres medmennesker. Så har De allerede sat en mordbevægelse, et livsglædeattentat i bevægelse over for den person, der er objektet for Deres bagtalelse. Hvor farlig denne bevægelse skal blive for nævnte væsen, vil altså være afhængig af, hvor mange *“fortrolige”* venner, De har ladet nyheden gå til, og hvor mange *“fortrolige”* venner disse igen har ladet nyheden gå til. Hvorfor skulle disse betroede venner ikke ligesom Dem selv lade nyheden gå videre til deres *“fortrolige”* venner? – Og tror man ikke, at denne nyhed hos den største part af disse *“fortrolige”* venner vil blive fortalt vidt og bredt, og at det kun er i enkelte særlige tilfælde, at den træffer væsener, der begraver den i sit hjerte for ikke at komme til at gøre et andet menneske fortræd? – De ser her, hvor knivskarpt De må analysere Dem selv for at få en retfærdig dom. Men er det ikke netop her, således som Kristus har sagt: *“Men hvi ser du skæven, som er i din broders øje, men bjælken i dit eget øje bliver du ikke var?”* – Vi er her kommet til den sande årsag til frygten i verden og dermed til årsagen til ufreden, årsagen til sygdommene, depressionen og manglende livslyst. Det er altså menneskets eget væsen, der er den virkelige årsag til dets ufred, ulykke og lidelse. Det repræsenterer altså en væremåde, der slet ikke kan være livets mening, en væremåde der er dødbringende eller morderisk. En sådan væremåde kan ikke udgøre udviklingens store slutfacit *“Mennesket i Guds billede”*.

STK. 26.6 *Hospitaler og tugthuse kan ikke garantere sundheden og freden*

Nu er det jo heller ikke sådan, at der ikke bliver gjort noget for at afhjælpe dette onde. Hospitaler, sygehuse, nerveklinikker og rekreationshjem etc. bygges der i stor stil, ligesom man også har politi- og retsvæsen med tilhørende tugthuse og straffeanstalter og meget mere. Men freden og sundheden kan alle disse foranstaltninger absolut ikke garantere. Det er i realiteten kun nødhjælpsforanstaltninger. Der må findes en anden vej til freden, til afskaffelse af sygdommene, depressionen og livsleden. Denne anden vej kan ikke være noget mindre end en videnskab om selve livets mening. Livets mening skal ikke blive ved med at være forskellige mere

eller mindre ufuldkomne og fejlagtige påstande, hypoteser eller dogmer, hvis rigtighed man kan skændes om og derved forøge antipatien, hadet eller krigen med dens dødbringende følgesvende, lidelserne af enhver art. Den sande livets mening har kun det formål at skabe fuldkommenhed og dermed fred, glæde og lykke og ikke en morderisk underminering af det levende væsens livsoplevelse.

STK. 26.7 *Hvor man kan tilegne sig videnskaben for væremåde*

Hvor får man viden om denne livets mening? – Ja, hvor har man fået den materielle videnskab fra? – Er det ikke ved at se, høre og forstå? – Engang havde menneskene ingen forstand på den fysiske verden, kunne hverken beherske ild eller vand, jern eller stål, tid eller rum. Er det ikke herre over disse foreteelser i dag? – Men dette herredømme har de ikke nået ved hypoteser eller påstande, men ved realistiske kendsgerninger. Men nu mangler de at finde kendsgerninger, hvoraf der kan skabes videnskab for psyke og væremåde, en videnskab, der som kendsgerninger kan vise dem alle ulykkestilstandene som resultater af fejlagtig væremåde. Det skal således ikke være fanatisme hverken med hensyn til føde eller væremåde, men en fuldstændig naturlig opfyldelse af naturlige krav. De unaturlige og dræbende begær og krav, som menneskene har opelsket i deres daglige liv, må bekæmpes, men ikke med påstande fra den eller den mere eller mindre autoriserede fanatisme eller dogmatik. Man må selv tage fat og bryde igennem den tilsyneladende håbløshed. Livet er i sig selv absolut ikke håbløst. Der er vej for alle ud af mørket. Livet er en forunderlig læremester. Vi kan her uden om Bibelen eller andre hellige bøger, uden om profeter, præster og lærere lære at læse livets egen fortolkning eller forklaring af livsmysteriets løsning i form af direkte kendsgerninger. Der er ikke en eneste foreteelse ved livsmysteriets løsning, som livet ikke selv afslører, når man lærer at forstå dets eget sprog.

STK. 26.8 *Når menneskets tænkning bliver til dødskraft i stedet for livskraft*

Hvad skal denne livets tale da bringe mennesket? – Den skal først og fremmest bringe mennesket immunitet over for alle lidelser eller former for ulykkelige skæbner. Så længe

der er ulykkelige skæbner, har vedkommende væsener endnu ikke lært at kende det virkelige liv, den virkelige fred og glæde ved at være til. Man søger at skabe immunitet over for sygdomme med vacciner, men det er ikke den fuldkomne vej. Den kan derfor kun udgøre en midlertidig nødforanstaltning. Den virkelige og absolutte immunitet imod alt det onde kan kun skabes ad psykisk vej, hvilket vil sige gennem skabelsen af en fuldkommen livskraft. Denne livskraft skabes ikke af nogen som helst slags fysisk materie, den skabes ikke ved at dræbe dyr eller ved at indpode sygdomme på andre væsener. Den kræver ingen som helst form for vivisektion eller martring af andre væsener. Denne psykiske vaccine, serum eller livskraft skaber man med sin tankefære. Alle tankearter er af elektrisk natur og går igennem blodet. Her danner de den virkelige fuldkomne livskraft, såfremt vedkommende menneskes tankefære er fuldstændig i kontakt med livets love. Er menneskets tankekraft derimod ikke i kontakt med disse love, bliver den en dårlig, ja, undertiden en helt dødbringende livskraft. Den har ikke nogen evne til at gøre mennesket immun over for lidelserne, men er derimod i sig selv giftig og skaber i høj grad modtagelighed for underminerende psykiske og derefter fysiske sygdomme for sit ophav. Den bliver dermed absolut dødbringende. I stedet for at virke som livskraft bliver den til en døds kraft i organismen, som den til sidst kan føre helt til en total undergang.

STK. 26.9 *En livsvaccine der gør mennesket immun over for alle lidelser*

Det store spørgsmål bliver så for den søgende forsker, hvilken kapacitet hans livskraft udgør. Er den sygdoms- og dødsbefordrende, eller er den, som den skal være, nemlig hundrede procent livsbefordrende? Koncentrationen på den fuldkomne livsvaccine eller livskraft er således det absolut eneste fornødne for alle lidende og ulykkelige mennesker. Denne livsvaccine eller serum er af psykisk materiale og kan derfor kun bygges op ved hjælp af særligt udvalgte tankearter. Men dette kender menneskene endnu ikke noget til. De lader alle de forskellige tankearter, de dødbringende såvel som de livgivende, mere eller mindre uhæmmet strømme gennem hjernen og blodet uden i mindste måde at tænke på, hvad dette kan bevirke af undermi-

nering af sundheden inden i deres egen organisme, og hvad de skaber af ulykkelige situationer i deres eget forhold til medvæsener eller omgivelser. De aner således ikke, at den helt befordrer deres skæbne til kulmination i ulykke og lidelse. Der er tankearter, der fører til hjertelidelse, til kræft, til spedalskhed, til mavesår, til svækkelse af de højeste og bærende livsfunktioner, ja alle lidelser uden undtagelse vil have deres dybeste rod eller første udspring i benyttede tankearter, der afviger fra livsloven i de givne situationer.

STK. 26.10 *Årsagen til dødsfrygten og vejen ud af den*

Som vi her har set, vil alle skæbner, lyse såvel som mørke, alle former for lidelse såvel som alt sundt velvære udelukkende bestemmes af, hvad vi forud for disse skæbner havde gjort til vane at tænke om vore medvæsener, hvad vi havde gjort til vane at tænke om livets højeste struktur og denne tænknings dødbringende eller livgivende virkning på dette vort forhold til vor næste, der er det samme som vore medvæsener i plante- og dyreriget såvel som i selve menneskeriget. Frygten og de heraf følgende ulykkelige tilstande for menneskene

bunder altså udelukkende i disse væseners uvidenhed om tænkemåde og livskraft, uvidenhed om, hvorledes fuldkomne sjælelige eller psykiske tilstande skabes og dermed uvidenhed om vejen frem til at blive til livets og dødens herre, således som det er livets mening, at mennesket engang skal blive. Gud har jo forudsagt sin hensigt med det jordiske menneske således: *“Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse”*. Kun det menneske, der er nået frem til at være vågen dagsbevidst i sin sjæl eller psyke og dermed har overvundet døden og mørket i sin skæbne, kan være at udtrykke som *“Guds billede”*. Det menneske, der ikke er herre over sin skæbne, er i tilsvarende grad en slave af denne. Vejen ud af dødsfrygten, vejen til lyset går således udelukkende kun igennem vor evne til at tænke fuldkomment. Og vi kan her begynde at forstå, at tankearter, der i manifestation og udløsning afslører, at dets ophav elsker Gud over alle ting og sin næste som sig selv, er alle loves fylde og dermed uundgåeligt gør væsnet til ét med Faderen, til ét med vejen, sandheden og livet, til ét med lyshavet i Guds ånds stråleglorie.

Skrevet som artikel til Kosmos 1953 (8).

Fredag

Naturen som læremester

Tekster fra Det Tredje Testamente:

DEN KOSMISKE “UDVIKLINGSSPIRAL” OG ÅRSTIDERNE af Martinus

Det er efterhånden blevet mere og mere almindeligt, at folk søger ud i naturen. Navnlig om foråret og sommeren ser man hele skarer af unge mennesker belæsset med rygsække, fyldt med nødvendigt udstyr og grejer for kampering i det frie, pr. cykle eller til fods drage ud på landet, bort fra byerne, bort fra larmen og tummelen for at holde week-end. Og i sommermånederne kommer flere og flere af de ældre med for at feriere ude i det herlige liv ved skov og strand. Alle må ud. Naturen kalder. Dens røst bliver stærkere og stærkere, og lydhørheden over for denne kalder er i urokelig stigen.

Og det er godt for de mange mennesker med de sønderlidte nerver at komme ud i naturen, ud til blomsterne, ud til dyrene, ud til bakkerne, skoven og havet. Men det fulde og sande velsignelsesrige udbytte og den guddommelige nydelse af samværet med naturen får man først rigtigt, når man lærer at kende, det man ser, som udtryk for noget højere og mere end slet og ret “naturen” og opdager, at det alt sammen er en pendant til vor egen indre bevidsthed, ja, at naturen virkelig er vor sande “moder”, og at det bogstavelig talt er hendes blod, der kosmisk set flyder i vore årer. Det er hendes stærke skiftende temperament: vinterens is og sne, kolde dage og lange nætter – forårets vågnende liv, det grønne løv, gøgens kukken – sommerens varme solskin og blomsterduft, lyse nætter og måneskinsaftener – efterårets uvejr, regn og slud, de falmende skove og visne marker, der åbenbarer sig bag vort eget bryst, der hamrer, syder og gærer i vor egen puls, i vor egen tanke, i vor egen mentalitet. Det er “hendes” hele sjæl, der går igen i vor mest fremtræ-

dende viljeudfoldelse såvel som i vort lønlige suk. Vi kan kun åbenbare “familieligheden”. Al vor færd er “sønlighed”. –

Og det er i forbindelse hermed, at jeg har tænkt, at efterfølgende skitse af årstiderne og “udviklingsspiralen” kunne være et lille nyttigt ord med på vejen ud i naturen.

Som læserne af “Livets Bog” ved, udgør udviklingsspiralen én zone, i hvilken mentaliteten kulminerer i mentalt lys og én, i hvilken den kulminerer i mentalt mørke, og at disse to kulminationer henholdsvis derved kommer til at repræsentere en slags kosmisk “sommer” og “vinter”, ligesom overgangsstadierne mellem nævnte kulminationer på samme måde nødvendigvis må blive en slags kosmisk “forår” og “efterår”. Spiralen repræsenterer således i kosmisk fremtræden, hvad det almindelige år udgør i fysisk tilstand. Og året med dets fire årstider bliver derved et sindbillede eller symbol på spiralen eller det levende væsens kosmiske færd gennem dets evige tilværelse.

På vedføjede symbol ser vi disse årstider indtegnet analogt med spiralens inddelinger. Vi ved, at spiralens kulmination i kosmisk mørke falder i dyreriget. Derfor bliver denne zone og dens nærmeste mentale omegn spiralens vinter og svarer til vor fysiske vinter fra vintersolhverv til forårsjævndøgn, hvilket altså vil sige fra 21. december til 21. marts. *Slutningen af december, hele januar, februar og det meste af marts er således symbol for eller genskin af spiralens kosmiske vinter.*

Ligesom det meste planteliv i disse måneder er i dvale, og dyrene og menneskene henholdsvis i stor udstrækning opretholder deres fysiske liv på kunstig måde ved huler og huse, klæder og kunstig varme og således er langt borte fra livets kulmination i fysisk udfoldelse, således vil også de levende væsener i spiralens

vinter, hvilket, som det fremgår af tegningen, vil sige i den største del af "dyreriget", hvortil det jordiske menneske endnu hører, samt første del af "følelsesriget" endnu være langt borte fra livets kosmiske kulmination i udfoldelse. Det arbejder sig ganske vist hen imod "Den store Fødsel", hvorved det indtræder i "følelsesriget" og bliver et rigtigt "menneske", men selv denne tilstand hører endnu, i nævnte riges første zone, til spiralens "vinter".

Med "Den store Fødsel" ophører smerterne og lidelserne, men individet er endnu kun et lille nyfødt barn i det kosmiske perspektiv. Her begynder dets første virkelige kosmiske "barneår". I den forudgående dyriske tilværelse var det i samme perspektiv kun at betragte som et ufødt "foster", hvis liv kun er analogt med det indre liv, der slumrer i de "visne" træer eller planter om vinteren.

Men henimod vinterens slutning syder og gærer guddommelige indre kræfter i de "visne" planter, og forberedelse til kommende udfoldelse af nye skud, skønne blade, stilke og farverige blomster begynder at udløses.

Det jordiske menneske befinder sig altså på et stadium i udviklingens "vinter", hvor det ligesom planten i den fysiske vinter begynder at få stærk bevægelse i sine indre kræfter. For nævnte væsen udgør disse "indre kræfter" hele dets fysiske fremtræden. Alle dets kampe, krige, revolutioner, ulykkestilfælde, sygdoms- og lidelsestilstand er "spiralvinteren"s "polarvind", der drøner hen over livsvangene og holder alt i sit isnende favntag.

Men ligesom den fysiske vinternat undertiden kan have huller i de mørke skyer, hvor igennem stjernerne lyser, således har den kosmiske "vinternat" også sine "huller" i skyerne, igennem hvilke "stjernerne" lyser og forjætter om kommende "vejrforandring", "klar himmel", og stærkere og stærkere adgang til "sol" og "lys", til "forår" og "sommer". Dette giver sig igen til kende på den jordmenneskelige mentalitet i form af dets tekniske opfinderevne. Dets voksende kunstneriske skabevne, dets voksende trang til kosmisk viden er "safterne", der syder og gærer i den jordmenneskelige "plante". Det er de første virkninger af en sig nærmende kosmisk "sol"s livgivende varme. Alle de tekniske frembringelser, kraftmaskiner, apparater og indretninger, som på mangfoldige måder skal fritage menneskene for materielt slid, skal skåne deres hænder for vabler og hård hud, fritage deres ranke rygge

for krumbøjningen under arbejdets tyngde og skabe økonomisk frihed, ligestilling og velvære, er de kosmiske "planter"s første små spirrende "knopper" og tegn på spiralforårets snarlige komme. Men på det jordmenneskelige udviklingstrin er de endnu kun i "januarstadiet" og må således endnu kæmpe med den kosmiske "vinter"s iskolde temperatur, "frost" og "sne", hvilket vil sige: egoisme, havesyge, magtbegær og hævnlyst. Og mange af de smukke lovende "knopper" bliver til forkrøblede svæklinge, der billedlig set humper og halter afsted på krykker, bandager og rullestole. Sådanne forkrøblede kosmiske knopper er identiske med det, vi kender som arbejdsløshed, fattigdom, social nød og elendighed af enhver art, og hvis fodspor igen er tyveri, plattenslageri, rovmord, selvmord, legemlig og moralsk usundhed på alle områder. Arbejdskampe, strejker, lockouter, politiske intriger, statskup, militarisme, diktatur og undertrykkelse, tortur og dødsstraffe, forbud mod fredslitteratur, forbud mod bekæmpelse af krig, ophævelse af åndsfrihed er den kosmiske januars kolde islag, der nu hviler over de jordmenneskelige frembringelsers identitet som spiralens tidlige forårsknopper eller plantespirer.

Men de evige love betinger, at intet kan stå stille, og vinteren og mørket kan derfor heller ikke stå stille, men må vige pladsen for sommeren og lyset. Allerede i februar bliver solens og lysets begyndende overlegenhed synlig i atmosfæren. Dagene længes. Stærkt tøvejr med snesjap, regn og slud skiftende med enkelte solskinsdage er de første drastiske tegn på vinterens begyndende afmagt. Den kan ikke mere holde livet nede. De første spæde knopper åbner sig. Vintergækker, erantis, krokus og lignende tidlige forårsplanter titter frem. En ny levende verden bliver synlig. En verden, der før var indhyllet i knopper med tykt brunt svøb, tynget af is og sne, begynder at åbenbare sig midt i de stærke urolige klimaforhold her i sommerens og vinterens kampzone, lysets og mørkets valplads.

Men på denne valplads får frosten og kulden sit banesår. Solen og lyset bliver i stærk stigende grad de altbeherskende faktorer, og forårets friske briser begynder at holde sit indtog over grøfter og grave, kær og moser, enge og tofter, der snart vil være befolket med små travle væsener, bevingede nomader, hvis lovsange fra tusinder af struber akkompagne-

rer livet og sommerens tilbagevenden til dødens og mørkets kolde breddegrader.

I den kosmiske spiral vil de samme principper eller februar- og martsstadiet være let at genkende. *De førnævnte begyndende knopper, der åbner sig, forårets første små blomster, der skyder frem, ja, stundom op over selve sneen, symboliserer intet mindre end "Den store Fødsel". Det stærke røre i atmosfæren med tø, snesjap og regn, der tilsidst får frosten til at kapitulere, får de førnævnte små knopper til at åbne sig, får fuglene til at synge, symboliserer "Den hellige Ånd"s begyndende indflydelse på dyreriget, der jo udgør spiralens vinter, og dens tiltagende forvandling af denne vinter hen imod det kosmiske forår. Det er nævnte hellige ånd, der i form af virkelig åndsvidenskab får den mentale is og sne: egoismen og selvtilbedelsen, hadet og magtbegæret til at tø, således at uselvskhedens, næstekærlighedens og barmhjertighedens friske forårsbriser kan lyse gennem kulturen og lade et rige opstå, hvor frugterne af menneskets tekniske fuldkommenhed og mekaniske snille ikke forkrøbles af egoismens kolde islag og bliver til smerte, nød og elendighed, men derimod kommer til sin fulde udfoldelse, bliver til fælles bedste eller gode for alle levende væsener i zonen, der derved retmæssigt i fuld harmoni med "Den hellige Ånd" gør det af med al smerte og lidelse, og hvorved en zone bliver åbenbaret, der nok er en slags kosmisk barnezone, og som sådan endnu hører med til spiralens vinterområde, men dog er udenfor dens virkelige "frost" og "kulde", hvilket altså vil sige udenfor alt, hvad der hedder smerte og lidelse, gråd og tænders gnidning. Den kommer således til at repræsentere kulminationen af – ikke dyrisk – men virkelig sand menneskelig tilværelse.*

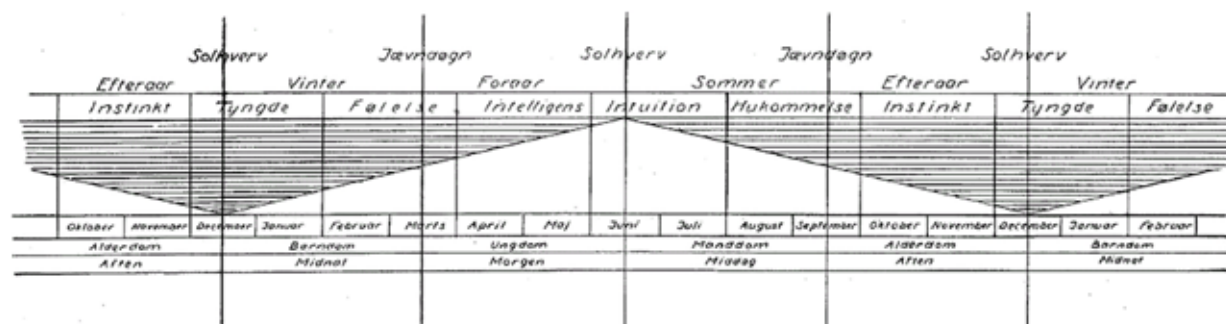
Denne tilværelse udtrykker altså følelsesriget eller det rigtige menneskerige, det rige, om hvilket Kristus udtalte, at det ikke var af denne verden. Første del af dette rige og sidste

del af dyreriget, hvilket vil sige det jordmenneskelige stadium, udgør altså tilsammen spiralens vinter.

Men når den skønne tilværelse, der indfinder sig med et jordmenneskes oplevelse af "Den store Fødsel" og indlemmelse i det rigtige menneskerige, endnu således er henhørende under den kosmiske vinter, begynder det her at blive synligt, hvor umådeligt et perspektiv i salighed og lykke den kosmiske udviklingsspiral i virkeligheden er.

DEN KOSMISKE "UDVIKLINGSSPIRAL" OG ÅRSTIDERNE II

Som tegningen viser, *udgør sidste del af marts samt april, maj og første del af juni "udviklingsspiralens" "forår". Ligesom den første del af denne periode, i fysisk forstand, har sine stærke forårsvinde, mægtige svingninger i atmosfæren, har sit "aprilsvøj", efterdønninger af vinteren og forløbere for sommeren, stærkt solskin skiftende med haglbyger og tøsne og dermed kendetegner umådelige skaberkræfter i naturen, der ved stærkere og stærkere solglimt og varme skaber vinterens grå og triste øde om til vidunderligt koloreret liv, til grønne, gule, blå, røde og violette sfærer, hvor millionfoldige struber skaber de herligste klange for øret, får et brus af ungdommelig skaberglæde til at vælde frem overalt, hvor man står og går, således er også den sidste del af "menneskeriget" samt "viddomsriget" og første del af "Den guddommelige Verden" udtryk for spiralens "forår", hvilket vil sige udtryk for umådelig skabekraft, livsfryd og umådelig manifestationsevne. Herfra udgår "de kosmiske verdensimpulser", herfra rekrutteres klodernes verdensgenløser. Det er auraen fra denne zones befolkning, der kaster sin kosmiske stråleglans ind over de kolde "dyriske" kloder og gennem sin glædesfrembringende varme livskraft forplanter det kos-*

Udviklingsspiralen og Årstiderne.

miske "forår" videre til disse mentale vinterregne.

Som udtryk for spiralens "sommer" kommer sidste del af juni samt juli, august og første del af september. Ligesom dette tidsrum her udtrykker skabelsens kulmination eller højdepunkt på fysisk sommerudfoldelse, således udtrykker også sidste del af "Den guddommelige Verden" og første del af "salighedsriget" kulminationen af oplevelse af bevidsthedsmæssig fuldkommenhed og mentalt velvære. Her findes livets højeste kosmiske modenhed for tanke- og hjernemæssig udfoldelse. Her stråler alt i hundrede procent kosmisk klarhed. På grund af kulminerende intuition og hukommelse er fortiden og fremtiden her nærværende i individets oplevelse af nuet. Her er verdensplanens hjemsted og dermed livslovenes fødselszone. Her kontrolleres verdenernes og individernes skæbner. Her er det levende væsen i sin højeste frihed eller mest uafhængige eller ubundne manifestationsudfoldelse, idet det er fri af den grove fysiske materie. De levende væseners organismer er her fri af den fysiske materie og består af skinnende eller lysende kolorerede tankematerialer, der farvestrålende skifter nuancer, fortætter eller opløser sig på viljens eller ønskets mindste bud. Livets højeste varme eller behagsfølelse er her til stede i overflod på samme måde, som livets højeste ubehagsfølelse eller lidelsesudfoldelse er til stede i kulmination eller overflod i den jordmenneskelige del af "dyreri- get". Jo, livets højeste solskin og sommervarme lyser over "Den guddommelige Verden".

Men ligesom den fysiske sommer efterfølges af et efterår, således kommer der også et "efterår" efter den kosmiske sommer, som det levende væsen ved sin passage gennem udviklingsspiralen også må passere. Og sidste del af september samt oktober, november og første del af december, der jo danner det fysiske efterår, bliver således symbol på det kosmiske efterår. Ligesom køligheden på denne årstid begynder at blive fremherskende, begynder at bringe det meste planteliv til fysisk dvaletilstand, får det grønne løv til at visne, får efterårsstormene til at hvine om gadehjørner og i skibsræer, vælter træer i skoven og kaster skibe ind i brændingen og mod klippekyster samtidig med at mørket og frosten stivner og binder alt i sit isnende favn-

tag, således vil også sidste del af "salighedsriget" samt "instinktriget" og første del af "tyngderiget" få alt kosmisk liv til at indkapsle sig i grov materie. Livets fjernelse fra "Den guddommelige Verden"s favntag og åndelige varme får dette til at synke ned i dvaletilstand, får det til at "indvikle" sig i materien, får det til at "fryse" til "is". Denne is er identisk med det, vi kender som mineral eller krystal. Alle mineraler og krystaller er kosmisk is og sne og er således kulminationen af "indvikling" eller kulminationen af kontrasten til denne proces, der finder sted i spiralens "forår", hvor livet folder sig ud, og hvilken proces vi bedst kender under begrebet "udvikling".

Men da der i al frossen materie eksisterer en bevidsthedsenergi eller materie, som er ganske uberørt af kulde, kan livet ikke udslukkes og bevidstheden ikke dø. Denne materie er den sjette grundenergi: "Hukommelsesenergien". Den fungerer stadig uberørt af de øvrige materiers krystalliserede tilstand, ja, den har endog sin kulmination her og kan således med fuld kraft føre individets mentalitet i form af en indre bevidst, men ydre ubevidst, salig erindring om det tidligere oplevede frelst igennem enhver krystallisering, fortætning eller indefrysning. Denne i den fortættede fysiske materie indkapslede "salige erindring" eller sjette "grundenergi" kommer til syne som det i samme materie nedgemte naturlige anlæg for ved ydre påvirkning at omskaves til organisk liv, således at bevidstheden, når de ydre forhold, hvilket vil sige varmen, igen indfinder sig, herfra kan forplante sig videre til den smeltende materie og individet deri skabe organiske legemer eller redskaber for oplevelse af nyt ydre liv.

Alfysisk materie er således i virkeligheden kun indefrossen kosmisk bevidsthed og kan derved kun ved fysisk varme igen frigøres og komme til udfoldelse, blive til manifestation af ydre liv og bevidsthed. Al manifestation, al skabelse, alle former for liv bliver derfor i første instans et spørgsmål om – varmegrader. Alt liv er en reaktion imellem kulde og varme. Herpå beror stjernernes gang, klodernes volumen, solenes farve og stjernetågernes slør. Og derved bliver ethvert legeme, enhver ting, enhver følelse, enhver forstening, enhver opløsning et kosmisk termometer. Alt, hvad der kan sanses, er temperatur. Alt er varmegrader. Alle varmegrader er begrænset

kulde. Intet kan være til uden at være et indgået forhold mellem kulde og varme. Hvor varmen får overtaget, opstår "sommeren". Og hvor kulden får overtaget, opstår "vinteren". "Foråret" udtrykker altså en kamp imellem kulden og varmen, i hvilken varmen sejrer og skaber "sommeren"s kulmination, medens "efteråret" derimod er en kamp imellem varmen og kulden, i hvilken kulden sejrer og skaber "vinteren"s kulmination. Medens "vinteren" og "sommeren" er de mere rolige ligevægtstilstande, fordi den ene af de kæmpende to parter: kulden og varmen, her henholdsvis er den modsatte part altfor overlegen, er "foråret" og "efteråret" derimod særlige kampzoner, fordi parterne her er hinanden mere jævnbyrdige, og ingen af disse endnu har fået det herskende overtag. Her raser stormene og uvejret med ubønhørlig styrke, indtil en af parterne sejrer, og kulminationen af lyset og mørket, hvad enten det ses i kosmisk eller fysisk belysning, skabes, bliver synligt, bliver oplevet og erkendt af tilskueren: "Det levende væsen" og dermed bestemmende for al dets færd. Det gennemgår "vinteren", det oplever "foråret", det nyder "sommeren", det møder "efteråret", går over i en ny "vinter"s foreteelse, derefter ind i et nyt "forår" og således fortsættende. Og hver årstid præger helt dets fremtræden, dets klædedragt, liv og manifestation. Og hele dets fysiske færden bliver altså fuldstændig udtryk for det samme princip, de samme love som dem, dets åndelige eller kosmiske færd gennem dets evige tilværelse frembyder.

Og da livet således dirigeres af evige love, der lader en permanent rytme afstedkomme en bevægelse fra varme til kulde og fra kulde til varme, opretholdes den cirkulation af kræfter, der gør al skabelse, al oplevelse af liv til et kredsløb, og hvorfor samme liv derfor altid ufravigeligt må forme sig som en skiftende kulmination i kulde og varme og den heraf følgende skiftende "indvikling" og "udvikling", der for det levende væsen bliver en vekslende oplevelse af kontrasternes kulmination og dermed en permanent vedligeholdelse og dygtiggørelse i evnen til at opleve tilværelse.

Og det er altså en sådan rytmisk bevægelse fra kulmination til kulmination, vi her inden for åndsvidenskaben kalder en "spiral". Og vi har nu her fået et lille svagt indblik i, hvorledes dette spiralprincip går igen i de største fysiske foreteelser. Vi har set, at det fysiske år og "udviklingsspiralen" udgør samme prin-

cip, har de samme fire årstider.

Men det er heller ikke vanskeligt for læseren i forbindelse hermed at finde ud af, at hans eget fysiske liv også er en "spiral" eller et "år", hvis fire årstider: vinter, forår, sommer og efterår henholdsvis repræsenteres i form af barndom, ungdom, manddom og alderdom. Og er det ikke ligeså med døgnet? – Kan midnat ikke udtrykkes som døgnets "vinter", morgenen som dets "forår", middagen som dets "sommer" og aftenen som dets "efterår"? –

Jo, de evige love skal nok vide at gøre efterfølgende bibelske ord til en evig urokkelig sandhed, såvel inde i det levende væsens mentale sfærer som ude i naturens vidt forgrenede områder: "Herefter skal, så længe jorden står, sæd og høst, kulde og hede, sommer og vinter, dag og nat ikke aflade."

Kontaktbrev 1961, 14-15 og 16. OCR d. 26.5.2019.

I den trykte udgave af artiklen var symbolet roteret 90 grader mod uret.

SOMMERLANDET af Martinus

Årstiderne giver os viden og udviklingsmuligheder

Efterhånden som den moderne kultur har præget menneskene, har de mere og mere følt nødvendigheden af at komme ud i naturen. Vi oplever jo her på vore breddegrader en dejlig kontrast mellem årstiderne, der bevirker at vi får meget mere at vide. Vi kan udvikle os meget mere på vore breddegrader, end vi ville kunne dér, hvor der er en evig sommer eller en evig vinter.

Det har sin betydning, at der er disse kontrastforhold mellem årstiderne. Derved opstår alle de mange ejendommelige nuancer og former for udfoldelse af liv, som vi lever på. De udgør den viden, vi er kommet i besiddelse af, og den viden vi vil komme i besiddelse af. Der er ikke noget menneske eller noget væsen, som er i stand til at komme til viden, der ikke har sin oprindelse i selve det, vi oplever i den ydre verden, i naturens processer.

I naturen oplever vi to store kontraster. Vinteren ytrer sig ved, at den hæmmer livets fremkomst. Vi må i højere grad kæmpe for at kunne eksistere, men vi har været i stand til at overvinde disse kræfter, således at vi kan opleve vinteren på en nogenlunde human måde. Vi har kunnet klare os, fordi vi har

opfundet kakkelovne, kunstig varme og kunstigt lys. Vi kan selv fremstille en del af det lys og den varme, som vi ikke har i naturen om vinteren.

Det viser, at vinteren udgør en stor hæmning. For dyrenes vedkommende er der jo mange, der ikke kan overleve den. Der er mange, der fryser ihjel. Ofte kan markens dyr ikke få den føde de skal have. Disse processer betyder ikke blot at der er frost, kulde og vinter. De har en større betydning.

Kosmiske analfabeter og livets mening

Det er ikke meningen, at menneskene skal blive ved med at være kosmiske analfabeter og opleve alle de mange ting uden at vide, hvad det er de oplever. Det er ikke meningen, de skal overvære en guddommelig åbenbaring og så ikke ane, at det er en guddommelig åbenbaring. Så længe menneskene kun har fået deres viden fra andre væsener, fra verdensgenløsningsprincippet, fra kirkerne, profeterne osv., befinder de sig kun på et barnestadium. En viden, man har fra andre, og som man ikke selv kan opleve og dokumentere, er jo ikke en suveræn viden. Men den viden man kan tilegne sig ved egen kraft og egne sanser, gør os suveræne. Hvor man selv kan se, bliver man uafhængig af andre; det er det, der er meningen.

Naturen er læremesteren

Når menneskene i vældig grad lever på andres meninger, er de endnu ikke nået så langt frem, at de har kunnet blive suveræne i deres egen viden. Men hertil tjener så naturen. Det er jo naturen, der har ført os frem, dannet vore øjne og ører, dannet vor organisme, og stadigvæk befordrer dens automatfunktioner og giver os evne til at vågne op og opleve livet hver dag. Når vi har fået en sådan organisme, der udelukkende er et sanseredskab, ved hvilket vi kan sanse og tilkendegive os for vore omgivelser, kan det jo ikke være meningen, at dette vældige sanseapparat ikke skal bruges til at tilegne sig livets mening med.

Intelligens og kosmisk bevidsthed

Nu er vi så kommet dertil, at en masse mennesker oplever tingene med deres intelligens, og det, de ikke kan opleve med intelligensen, regner de ikke for ret meget.

Med intelligensen kan man samle erfaringer i tusindvis. Vi kan klare os med intelli-

gensen indenfor et særligt mindre område, hvor vi er blevet eksperter. Men når erfaringerne tårner sig op, når tusinder af livserfaringer opsummeres i vor overbevidsthed, i vort skæbneelement, og kommer til udløsning gennem vore talentkerner, er intelligensen ikke tilstrækkelig. Men da har Forsynet også givet os en anden stor evne med hvilken vi kan opleve hele erfaringsområdet. Denne oplevelsessevne er det, der bliver til kosmisk bevidsthed.

Den kosmiske bevidsthed bruger også de fysiske sanser

Den kosmiske bevidsthed bruger de fysiske sanser. Den ser og hører. Ligesom almindelige mennesker ser med deres fysiske sanser, sådan ser det kosmisk bevidste væsen også verden. Men forskellen er, at det almindelige menneske, der ikke har fået denne højere evne udviklet, ikke kan komme længere dér. Det må søge at råde bod på det med sin intelligens, men der er mange områder, hvor intelligensen ikke kan nå ind. Den er særlig beregnet til at veje og måle med, men kan ikke forbinde. Med intelligensen vil man aldrig nogen sinde kunne finde ud af verdensbilledet. For at kunne få det rigtige og store overblik over erfaringsområdet, er man nødsaget til at få en højere evne, og derfor skal denne sansevne nu udvikles.

Foråret og sommeren

“Sommerlandet” viser os et vældigt klart billede af, hvorledes det hele foregår. Hvad er sommeren egentlig? Der er jo den forskel på sommer og vinter, at vinteren er hæmmende for livet, den søger at kvæle livet. Frost og kulde er dødbringende realiteter, sollyset mangler eller er i al fald ikke så nærværende som om sommeren. Vi ser at alt i den fysiske verden afhænger af denne livskilde. Alle vegne, hvor livskilden kommer tilstrækkeligt frem til en passende konstellation med den fysiske verden, vokser livet frem. Vi ser om foråret, hvorledes de “døde” træer bliver fyldt med dejligt frisk løv, der dufter og giver os vitaminer for sjælen. Vi ser hvorledes markerne grønnes og engene folder sig ud i kolossale farveområder. Livet vokser frem i en vældig masse nuancer.

Hvad er det, der vokser frem? Ja, forstået med intelligensen er det fysiske kræfter og stoffer, kemiske processer osv. Men hensig-

ten med tilværelsen er ikke blot, at den skal være døde kemiske kræfter. Men disse kræfter laver noget, som de befordres til ved en højere guddommelig plan. Hele forårets og sommerens fremtræden er et billede på hele verdensbilledet.

De fire årstider og de store principper i naturen

Vi kan i de fire årstider finde, at de svarer nøjagtigt til det store livsprincip. Vi er jo skabte, vort daglige liv, vor karakter, vort udseende, ja, der er ikke den ting ved os, der ikke er blevet til ved disse skiftende processer mellem den dødbringende, hæmmende vinter og den livsbefordrende, glædesopbyggende sommer. Vi ser at dette princip, der i vældig grad gør sig gældende i den ydre verden, har en højere fremtræden, akkurat ligesom alle andre store principper i naturen. De fremkommer alle sammen i højere former, og det er det, mennesker skal til at lære. Det er disse højere former, som intelligensen ikke helt kan forstå. Den kan være med til at udrede, når den får facitterne, men den kan ikke selv finde dem. Vi er et produkt af vinter og sommer, og vi ville have været helt anderledes, hvis vi ikke havde levet masser af liv gennem denne skiftende vinter- og sommertilstand. Vi ville nok leve, men vi ville have været helt andre væsener.

Nu er vi en vældig kopi af disse ydre kræfter. Alle mennesker, som ikke er indviede, som ikke har nået det mål som menneskene skal nå, viser i deres mentalitet, at de er børn af den ydre verden. De har i sig et vinterområde, der er absolut livshæmmende, dødbringende og kuldebefordrende. Og de har et andet område, hvor solen kommer frem, hvor der er sommerbevidsthed, hvor det lyser og varmer for de mennesker, som de nu kaster deres stråler eller sympati på.

Det jordiske menneske har altså to naturer, og vi kan på basis af disse fuldstændigt bedømme og bestemme, hvor det står i kredsløbet. Vi kan på størrelsen af vinterområdet og sommerområdet i væsenet finde dets plads i årskredsløbet.

Selvoplevelsen af livets mening og Guddommen

Det er livets mening, at menneskene skal finde en ny vej til livskilden. Bibelen og dette at tro på det, der er skrevet og overleveret, kan ikke føre menneskene videre. De har fået denne vældige intelligens og vil have viden på

disse områder. Men når de ikke skal have denne viden fra andre mennesker eller ved tro, så er der ingen anden vej end ved deres egen sansning og indstilling på det, der foregår i naturen. Nu er verdensgenløsningsprincippet indstillet på dette og ikke på at lade et væsen fremstå, som er konge i århundreder og får menneskene til at ligge på knæ for sig. Det var guddommeligt tidligere, da mennesker var så primitive, at de ikke kunne tænke selv. Men i dag skal menneskene ikke være tilbedere af nogen, kun af det ene væsen: Guddommen. Og dette væsen skal de have forbindelse med ved deres egen indstilling på naturen.

At læse den virkelige Livets Bog

De vil se at vintre og somre, forår og efterår passerer forbi som de plejer, men de skal komme til at opleve, at de ikke kan være lige gyldige over for disse ting, – at det er en opslået bog. Naturen er den virkelige Livets Bog med det strålende solskin, de dejligste natur-skønne dufte, de lyse nætter, de grønne vover, de herlige sammenkomster.

Det er en vældig udfoldelse af livet. Det skal vise menneskene, at mentaliteten ikke skal blive ved med at være en livshæmmende vinterzone. Den skal forvandle sig og nå frem til en sommertilstand.

I den årstid vi nu er inde i, peger alting hen mod sommerlandet, og alle ønsker at komme ud i den frie natur i stedet for at skulle sidde inden døre hele tiden. Men det er ikke blot for at mærke det dejligt varmen solskin, det er også for efterhånden at få evne til at forstå naturen på samme måde, som når De går i teatret eller biografen og følger med i, hvad der foregår på scenen eller oppe på det hvide lærred. Sådan vil De få en evne til at begynde at følge med i det, der foregår i den mindste plante, i det lille dyr. De ser ikke blot, at det er et lille dyr, som har den eller den levevis. De kommer til at se, at det skjuler noget helt andet. Det er jo kun som bogstaver, der kan sættes sammen med andre bogstaver, og så bliver der sætninger ud af det, og det sætningerne fortæller, er altså Guds tanker.

At tænke Guds tanker efter

Disse Guds tanker går ind i bevidstheden og får menneskene til at tænke Guds tanker efter. Når det bliver til vane at tænke Guds tanker efter, begynder man at blive i Guds bil-

lede. Man ville aldrig nogen sinde komme til denne bevidsthedstilstand, uden at dette høje guddommelige princip også blev manifesteret på det materielle plan i et lille format, så man kan overskue det.

Det er jo sådan, at de vældige kosmiske principper har deres små pendants i mindre formater. Der findes ingen store principper, som ikke også forekommer i små formater, så vi kan se dem med vor egen sansevne.

Årskredsløb oplever vi jo mange af, masser af gange får vi lejlighed til at se de fire årstider. Nu har menneskene oplevet dem så mange tusinde gange igennem livene, at de begynder at opdage, at det ikke blot er årstider. Det er ikke blot forår og efterår, at planterne myldrer frem, at vinteren kommer, – det er også en fortælling. Det er så at sige et skuespil, en åbenbaring, en undervisning. Guddommen taler til det levende væsen, taler om dets egen natur og viser hvorfor menneskene er i ulykke og lidelse, hvorfor menneskene kriges, hvorfor de har det så ulykkeligt, hvorfor menneskene dør af sult, og hvorfor de bliver syge og elendige. Guddommen har igen millionårige epoker udviklet en sådan fuldkommen organisme, som skulle være immun over for alle mulige slags sygdomme, men ikke desto mindre ligger millioner og atter millioner af mennesker i dag på hospitaler. Andre humper rundt på krykker og er elendige. Det er jo noget, der hører udviklingstrinnet til. Men Guddommen fortæller så – i form af alle principperne i naturen – hvorfor det går sådan. Når naturens love for principperne ikke bliver overholdt, sker det samme: katastrofer. Når vi ser det på et højere plan, inde i vor egen mentale tilstand, så ser vi det samme: katastrofer. Katastroferne sker altså dér, hvor mennesket er uvidende og dermed ukærligt. Dér kan det ikke opfylde livets lov.

Der er også vinter og sommer i menneskets bevidsthed

Vi lever i en verden, hvor solen kommer frem punktligt. Hver eneste dag er den dér, hvor den skal være, årstiderne skabes og Guds fortælling, Guds åbenbaring lyser menneskene i møde og gør sin virkning. Ved at vi således får lov at opleve døgnets og årets kredsløb mange gange, kan det ikke undgås, at menneskene kommer til at opdage, at dér ligger løsningen.

Hvorfor skulle der ikke være forår, efterår,

vinter og sommer i menneskets mentalitet, når der er det ude i den store natur? Og hvorfor skulle vi ikke også have to naturer: det såkaldte onde og det gode, dvs. vinteren, det dødbringende princip, og sommeren, det livgivende. Når nu vi i årtusinder, i tusinder af liv har oplevet denne skiftende proces, så måtte vi blive formet sådan. Tager vi noget ler i vor hånd og ruller det, så får det en rund form. Det bliver til en kugle. Sådan må det også virke ind på menneskene. Når naturen laver en gentagen proces nøjagtig på samme måde i sit princip, så må det afføde et bestemt resultat. Og resultatet er, at vi kommer til at se forskel på det livgivende og det dødbringende.

Vi kan overvinde vinterens kulde og mørke

Vinteren har vi rig lejlighed til at iagttage. Deraf kan vi lære, hvordan vi selv skal overvinde de dødbringende tilstande, kulde og frost og nattens mørke. Og menneskene er nået frem til i en vældig grad at kunne overvinde disse tilstande, således at de inden for et vist område kan opleve sommerens varme midt i vinterens kulde. Hvorfor har vi klæder? Hvorfor har vi huse? Hvorfor har vi opvarmning? For at vi kan lave en sommertilstand. Vi kan modarbejde de nedbrydende og dødbringende kræfter. Det lærer vi os i naturen, i vor daglige tilværelse. Det er blevet en livsbetingelse, at vi skal overvinde vinteren her i den ydre verden. I naturen sker denne overvindelse ved, at de livgivende kræfter, solens lys og varme, får de dødbringende kræfter, kulde og frost, til at forsvinde. Der ligger jo en vældig oplysning i dette princip.

I vor mentalitet er der vinter

Men i vor mentalitet er der også dødbringende tilstande. Vi modtager kulde og frost fra vor næste, der bagtaler og kritiserer os. Ondskab og misundelse er frost og kulde, er dødbringende kræfter. Mennesket er jo Guds søn og kan skabe vinter, ligesom Gud kan skabe vinter, og det skaber jo for tiden i vældig grad vinter. Mennesket opdager efterhånden, at det lever i et kæmpestort kosmisk kredsløb, der er hundred tusinder gange større end årskredsløbet. Ved til sidst at komme til klarhed over vor egen mentale tilstand og skæbnetilstand, vor egen lidelsestilstand og lykke-tilstand, samt ved at sætte disse tilstande ind i årskredsløbet, kan vi finde ud af, hvor vi står

i dette kæmpestore kosmiske kredsløb.

Menneskehedens almengældende mentalitet står på et stadium, hvor det dræbende princip er rådende. Geniale hjerner benytter deres intelligens til at finde ud af, hvordan man kan mangfoldiggøre vinterens princip ved at "fryse" millionbyer ihjel i løbet af brøkdeler af sekunder med atom- eller brintbomber. Det er vinterens princip.

Årskredsløbet lærer os, at der skal varme til at smelte isen

Menneskenes mentale kulde er analog med frosten, der ikke kan få planterne til at vokse frem. Den får ikke menneskene til at live op. Det er ikke frosten, der bringer løvet frem om foråret eller får fuglene til at juble imod himlen og synge lovprisninger til Guddommen. Det er varmen og lyset. Jamen, tror man da, at menneskene i millioner af år kan blive ved med at blive vidne til hvad der sker, blive ved med at se årsagerne til det ene og det andet, og så endda blive ved at være lige uvidende og naive, blive ved at lave fejltagelser og tro, at man laver sommer med vinterens princip? For det er jo det, menneskene tror. De tror at de med atom- og brintbomber, med udslettelse af millionbyer med deres kulturgoder kan skabe sommerens princip. Med dødbringende natur tror man, at man kan skabe sommerens lys. Det er skrigende imod det princip, der skaber årskredsløbets sommer. Ser vi da ikke at det er solen, der kommer frem højt på himlen med sin varme? Og ser vi ikke de lyse dage? Er det ikke det der liver op? Er det ikke en herlighed? Se de lyse nætter med deres dejlige dufte og mange mærkelige ting, silhuetter, koglerier osv. Er det frost og kulde der laver det? Er det ikke varme og lys? Men hvad er varme og lys? Det har sin genpart på alle planer ligesom tonerne. Tonerne går igen i oktaver, gentager sig i højere og højere arter eller områder, og sådan er det med alle foreteelser. Således er det også med vintre og somre, og således er det med det dræbende princip.

I naturen demonstreres det, for at vi kan lære at se, at det passer på det mentale område. Døgnet eksisterer i årskredsløbet, for at vi derigennem kan lære at se, hvordan det hele er indrettet, hvordan grundprincippet er. Hvor der ikke kommer lys og varme, bliver der indlandsis.

Vi har masser af eksempler. Hvorfor? Fordi menneskene skal lære at se, at det pas-

ser på det mentale. Hvorfor tror man Grønland er dækket af en vældig isbarriere? Tror man det blot er tilfældigt, der er kommet til at ligge is dér? Nej, det er for at overbevise alle Jordens mennesker om, hvad der skal til for at smelte is. Jeg tænker også på de milliarder mennesker, der er på den anden side af kloben. Vi skal huske, at der er flere mennesker end dem, der er her i den fysiske organisme. Alle disse mennesker er knyttet til Jorden. Og de skal undervises, og der skal demonstreres eksempler. Og således er både polaregnene, ækvators brændende ørkener og vore himmelstrøg en demonstration, en åbenbaring af principperne, så den der kan høre, den der kan se, kan lære af det. Det var det, Kristus plejede at sige, "*den, der har øren, han høre*". Han mener ikke bare den, der kan høre en fabriksfløjte, men den der kan begynde at forstå, at høre en højere lyd, den der kan se i et højere felt, han kan begynde at opleve, at tingene gentager sig fra små til store formater. Når det foregår i så små formater som et døgnkredsløb eller et årskredsløb, kan vi overskue det. Men i større formater kan vi ikke overskue det. Men det behøver vi jo heller ikke, når vi har det i felter, hvor vi kan overskue det. Og vi kan overskue årets fire årstider, og se dets forhold. Hvordan det er lys og varme der skaber sommeren, og hvordan det er frost og kulde der skaber vinteren. Det må jo så være nok.

Hvad frost og varme mentalt set er

Hvad er frost og varme inde i et menneske, mentalt set? Princippet er det samme. Det drejer sig om at finde ud af, hvad der er livgivende, og hvad der er dødbringende. Og når vi så ser hvad der er dødbringende, behøver vi ikke være i tvivl om, at det passer sammen med frosten og kulden. Og når vi ser hvad der er varmende, og hvad der giver liv, glæde og livslyst, så er det jo det samme som solen gør. Den får også glæde og livslyst til at vokse frem, får livet til at vokse frem. Jamen, så er det jo ikke vanskeligt at se, at vi har det samme inden i os. Så skulle der ikke være så langt til at forstå, at det er bedre at være livgivende, være sol, være lysende og varmende og få livet til at blomstre frem, få det til at blive en dejlig sommer dér, hvor vi har med andre menneskers mentalitet at gøre, end det er at få andre mennesker til at dø, få dem til at blive kede af det, blive deprimerede, få dem til at begå selv-

mord.

Hvordan skulle vi komme til at forstå disse ting, hvis vi ikke kunne lære at fortolke det vi ser? Vi får hele denne oplysning fra naturen. Hele åndsvidenskaben er baseret på disse ting i naturen. Mens den materielle videnskab er baseret på mål og vægt, bølglængder og svingninger osv., er åndsvidenskaben baseret på livsytringer, eller den tanke der ligger bag det der foregår, for der ligger en tanke bag al logisk skabelse.

Menneskene tror, at de kan fjerne is med is

Vi ser det med vinter og sommer, forår og efterår, det bliver logisk. Det er en demonstration af kræfternes samspil: hvad der sker, når der er et forkert og et rigtigt samspil. Vinteren er altså en begyndende oplysning om, at der skal lys og varme til. Det giver liv. Vil man have vinteren til at forsvinde, må man bruge varme. Der er ingen vinter, der kan fryses væk. Men det er jo sådan at menneskene i dag ikke er kommet længere, end at de tror de kan fjerne is med is. De tror de kan smelte sne med sne. De tror de med dødbringende midler kan afskaffe dødbringende midler, at de med krig kan afskaffe krig. Krig er jo vinterens frostprincip. Og det bruger man, fordi man vil have isen fjernet fra de mennesker dér, eller fra den stat dér. Og så kommer man med sin egen kulde og vinter, og så bliver det meget værre. Det bliver jo til en permanent indlandsis, til noget der ikke engang kan smelte om foråret, til noget meget værre end det, der ellers foregår med is og sne. Det bliver til noget, der ligner indlandsisen på Grønland og jøklerne på Island.

Den evige barriere af dødbringende kræfter er det, man opnår med sit eget vinterprincip, når man går med til militarisme, våben og bomber; så fryser man de andres vintre og tror det skal blive sommer. Men det bliver jo et ocean af vintre og isbarrierer. Menneskene i dag lever i en vældig masse isbarrierer, fordi de ikke ved bedre. Men nu er de kommet til et stadium, hvor de ikke kan lade være med at forske og ville have viden. De begynder at forstå at det ikke kan være rigtigt, at man ikke kan blive færdig med krig.

Man skal vogte sig for sit vinterprincip

Igennem naturens processer lærer vi om de dødbringende såvel som de livgivende kræfter. Vi er blevet til ved denne skiften mellem

vinter og sommer og har derfor også noget af vinteren i os. Vi udløser vinter og kulde imod andre mennesker, når vi synes de er kolde, ubehagelige og bitre, og så bliver det endnu mere bittert. Vi har det bedst dér, hvor tingene kan smelte, og sommeren kan komme frem. Når man nedbryder, fører krig og opflammer de dødbringende kræfter, kan der ikke blive sommer. Der kan ikke engang blive forår. Der må blive en ødemark, en isbarriere. Men menneskene lever under en mental isbarriere den dag i dag, nemlig den moderne verdenskultur. Denne isbarriere opretholdes ved militarisme og bevirker, at menneskene er syge, og at man ikke kan overvinde disse sygdomme. Det eneste der kan forvandle vinteren til sommer, er lys og varme. Der skal varme til, så smelter isen.

Når nu menneskene er en repræsentation af vinter og sommer, er det ikke så vanskeligt ved hjælp af naturen at se, at det gælder om at passe på sit vinterprincip. Man må komme bort fra at "fryse", hade og være bitter på sin næste.

Vi skal prøve at lave sommer

Vi har fået et glimrende forbillede i naturen, hvor vi ser hvad der skaber forår og sommer. Det gør solens varme, lyset og atmosfæren tilsammen. Mennesket skal vokse frem til at overvinde frosten og kulden i sit eget indre og derved skabe det færdige resultat, den strålende sommer. Er det da ikke det, der er så skønt nu i forhold til den vinter, vi har passeret? Nu har vi det strålende sommersollys, de skønne træer og masser af blomster, og fuglene synger, og menneskene er også mere livlige og glade. Er det da ikke det, vi alle sammen længes efter? Det ønsker vi så vældigt i den ydre natur, men vi ønsker det endnu mere i vor mentalitet. Ville det ikke være herligt, hvis alle mennesker var glade og kærlige? Ville det ikke være dejligt, hvis man var venner med alle mennesker, at alle mennesker kom én i møde, og man var optaget af at sende sol og varme og give liv, i stedet for at trække sig tilbage og være mistroisk?

I naturen veksler vinter og sommer automatisk, for dér er det lavet for at være en undervisning, men i mennesket er det frigjort. Dér kan man træne sig op til at lave vinter eller sommer, men vi kommer til klarhed over, at det er bedst at lave sommer, for sommeren er det modne eller fuldkomne stadium.

Sommerprincippet skaber ikke blot en blomst, liv og sundhed, glæde og lykke for vore medmennesker, men det skaber strålende sundhed og klarhed i os selv. Det er ikke så meget den fysiske krop, som det er vores sansevner, der skal hæves op, således at vi kan gennemskue universet, vi kan leve i verdensbilledet, vi kan leve i Guds nærhed, vi kan være ét med Guddommen. Det er jo det der fordres. Mens det er sollyset der er den livgivende kraft i den materielle verden, er det kærligheden der er sollyset i den mentale verden. Kærligheden er intellektualiseret følelse, er en intellektualisering af hele ens udstråling. At den bliver intellektualiseret vil sige, at den er logisk og i nøjagtig kontakt med livets mening, det er at være til glæde og velsignelse for alle levende væsener, alt hvad man kommer i berøring med. Det er jo også det, Kristus siger: *"Man skal elske sin næste som sig selv. Det er alle loves fylde"*.

At skabe lys i mørket

Der er jo ingen af os, der kan lide at være syge, at der skal være krig, at der skal være så mange dødbringende foranstaltninger. Vi kan ikke lide det, vi ser i avisen, at den og den er gået deprimeret bort eller har begået selvmord. Men vi kan få evne til at fjerne det. Vi kan træne os op til at lyse op i selvmorderens bevidsthed, ved at træne os i at se hvorfor tingene er som de er, ved af naturen at lære hvad der skaber sommer, og hvad der skaber vinter. Dette kan overføres i vor egen væremåde og blive til en vane, en evne eller et talent. Man kan blive geni i at skabe lys og i at sende lysende og varmende kraft ind i de mørke mentaliteter hos selvmordere eller væsener, der ikke kan se nogen ende på tingene, væsener, der er ved at være indefrosset i en isklump, ved at kvæles i denne dødbringende natur. Tænk Dem, at arbejde sig op til at sende et menneske sin strålende varme, forstå det og varme dets mørke terræner op. Det kan man gøre ved at "smelte", ved ikke at kritisere og sige: *"Du er en idiot"*, og *"det er for tosset, du bærer dig ad"*, *"du er ikke bedre værd"*, og *"det fortjener du"*. Det skal man ikke sige. Så fryser man tingene endnu mere. Men ved at lære at forstå, at det kunne du jo ikke gøre for, du vidste ikke bedre, men der er ikke nogen synd til, og der er ikke noget ondt, og Gud er ikke vred på dig, og der er ikke noget helvede der venter dig, så sender man sommerens kraft – det er

varme, det giver liv. Men det fordrer, at du skal tage ved lære af det, du har gjort. Du har lavet nogle fejltagelser. Du har været med til at fryse nogle andre ud. Du har været med til at gøre andre deprimerede. Derfor har det nu ramt dig selv. Men vær med til at oplive, til at oplyse, til at varme. Kom ind på aldrig nogen sinde at kritisere, undtagen hvis du selv vil spørge, *hvad er det med mig, der er forkert?* Ja, hvis man så har evne til det, så kan man jo hjælpe det menneske. Men man har ingen ret til at begynde at beskyjde, bebrejde eller kritisere, som vi var vant til at gøre tidligere, fordi menneskene ikke var klogere. Men det er vinterkulde, og kulde kan ikke skabe andet end i mildeste tilfælde forkølelse, mental forkølelse.

Vi kan skabe vinter og kulde for os selv

Og så er der alle trin på skalaen opefter til døden, til koldbrand. Tænk, hvor mange mennesker der i dag skaber koldbrand i andre menneskers bevidsthed? Koldbrand på det fysiske plan er kun en undervisning af Gud på det højere plan. Sådan laver menneskene masser af koldbrand på de områder, hvor de skulle befordre verdensaltet frem. Vi er alle sammen med vore evner og anlæg med til at hjælpe Gud med at befordre verdensaltets opretholdelse. Hver især kommer vi til at virke på de felter, som vi udfolder os på. Men dette at udfolde vinterzonen og dødbringende natur vil altså bevirke, at vi selv fryser, at vi selv ikke kommer i berøring med noget forår eller nogen sommer. Der kommer ikke noget lysende, noget varmende, der kan smelte vor is.

Forståelse og tolerance smelter indlandsisen

Vi har ikke ansvar for, hvad vor næste har gjort, kun for hvad vi selv tænker, siger og gør. Men hvis et menneske har gjort en forbrydelse, altså udløst vinterprincippet uden at være klar over det, og vi ikke forstår dette, så udsender vi kulde, ja, så laver vi de felter, som vi ellers skulle læge, om til indlandsis. Det gør vi jo i mange mennesker dér, hvor vi ikke forstår dem. Derfor er det så vigtigt for mennesket, der vil ud af sygdom, depression eller ulykkelige skæbne, at forstå at der ikke er anden vej end at komme til at forstå, at det må blive ligesom solen. Solen skaber sommer og lys og varme, den liver op, skaber glæde. Vi har alle hver især et vældigt felt, som vi kan

stråle varme ud over.

Solen skaber ørken, hvis varmen ikke reguleres

Ofte forstår menneskene ikke at varmen skal reguleres. Solen kan også brænde alting op til en ørken, og det demonstreres jo, for at vi skal kunne se det. En kærlighed eller varme skal være intellektualiseret, ellers skaber den ørkener.

Menneskene kan være så ufornuftige og følelsesbetonede, at de ikke nænner at gøre, hvad der bør gøres. Det ser vi f.eks. indenfor børneopdragelse, hvor der er forældre der ikke nænner at opdrage deres børn. Så vokser børnene vildt op og bliver til tyranner imod forældrene. Det er jo en slags åndelige ørkener eller dødbringende områder, der opstår.

Der er ikke noget, der berettiger til hellig vrede og retfærdig harme

Men derimod bliver der aldrig noget dødbringende område dér, hvor mennesket sætter sig ind i verdensbilledets struktur og tilegner sig kundskab og visdom, så det forstår at der ikke er noget som helst tilfælde, hvor man har lov at blive bitter eller vred. Når man taler om hellig vrede og retfærdig harme, er det jo kun en opfundet camouflering af ens ufærdige natur.

Der er ikke noget der hedder hellig vrede eller retfærdig harme overfor Gud. Der er intet der berettiger os til at føle antipati. Vi kan gøre det eller har lov til det, men så må vi finde os i, at vi laver vinter, og at vi ikke selv kan komme ind i noget rigtigt forår eller glædelig mental lykketilstand.

Nu bliver menneskene mere og mere optaget af sommerlandet. Hele verden over er der badestrande, og det er jo blevet skik og brug, at man skal på landet, man skal ud at have sol, lys og varme. Det er begyndelsen til at menneskene bliver indstillet på denne herlige natur. De kommer mere og mere til at iagttage den lære eller undervisning, den skal bringe menneskene. De vil alle sammen komme til at opdage, at vejen frem imod en virkelig menneskelig kultur, dvs. et virkelig menneskeligt mentalt sommerland, ikke kan skabes med frost og kulde, men kun med kærlighed. Og kærlighed kan kun være ægte dér, hvor den også er visdom, intellektualiseret følelse eller udstråles samtidig med den højeste viden. Hvor der er uvidenhed, sker der stadig katastrofer. Ingen religiøs bevægelse eller

noget som helst politisk parti kan frelse verden. Det eneste, der kan frelse verden, er Gud selv igennem sin undervisning, og igennem menneskenes egen trang til at søge viden. Og derved vil åndsvidenskaben komme til at blomstre op, brede sig ud til alle lande og føre menneskeheden frem til at blive et samlet samfund, således at det bliver ét folk, ét rige, ét land eller "*én hjord og én hyrde*". Når det er nået, er alle betingelser til stede for, at menneskene kan komme til at leve i en verdenskultur, der er det virkelige sommerland, indenfor hvilket de kan se livet myldre frem, blomstre i mangfoldighed inden for mentalitetens område i form af kunstnerisk begavelse og skabelse, i form af en guddommelig tilværelse, hvor armod, sygdomme og sultedød er fjernet. De vil se et sommerland blomstre op, som er fuldstændig symboliseret i det sommerland, De nu skal ud at iagttage og leve i.

Vi kan selv skabe et sommerland omkring os

Husk, når De nu kommer ud i solen og lyset, at hver lille blomst De ser, hver lille summen De hører, det er Gud, der viser Dem den verden af liv, som De skal være med til at skabe, og som De allerede kan begynde at skabe. De behøver ikke at vente til alverdens mennesker er på det stadium. Hvert enkelt menneske må begynde med sig selv. De skal skabe sommeren selv: dér hvor De tidligere kritiserede, dér hvor De tidligere var bitter overfor den, De ikke kunne lide, dér skal De begynde at koncentrere Dem, meditere de herligste, de skønneste tanker ind, finde ud af at vedkommende kunne jo ikke gøre for det. "Jeg synes jeg har gjort forkert, jeg har været uretfærdig imod et menneske, når jeg har villet anklage det for det og det." Dér skal De sætte ind. Så begynder De jo at smelte is. For dér hvor De er bitter på andre, er frost og kulde, men dér hvor De begynder at sende de gode og kærlige tanker ind, lyser De som solen, dér smelter De isen.

Krig kan ikke fjernes ved krig, og vrede ikke ved vrede. Fjendskab kan ikke fjernes ved fjendskab. Der er intet af det, der kan opløses uden ved det modsatte. Onde ting og onde tanker, dvs. istilstande i menneskene, kan kun smeltes ved, at man begynder at søge at finde undskyldninger for dem, at man begynder at være med til at beskytte dem, være med til at hjælpe dem. Det er jo livgivende.

Sommerlandet og verdens frelse

Igennem naturens processer og årstiderne kan man få hele denne oplysning. Jeg viser Dem, hvordan naturen demonstrerer det. Selv har jeg i dette liv ikke behøvet denne undervisning, jeg får de færdige resultater. Men det overlades til mig at finde den måde at forklare det på, så menneskene kan forstå det med deres intelligens. Og det er blevet mit liv at vise, hvad det er De er vidne til, og hvordan det er på det højere plan.

De ser at fremtidens løsen, verdens frelse består i, at De begynder at søge Deres viden i naturen, at De begynder at forstå, at i alle de situationer, hvor De plejer at være bitter, vred og kritiserende, at netop deri ligger Deres ulykkelige skæbnes årsag. Men dér skal De begynde at smelte isen. Så vil det ikke vare længe, før De begynder at opdage, hvordan

mennesker vil holde af Dem. For da er Deres sommerlandskab dér, hvor De går, og dér vil menneskene gerne være. Menneskene hung- rer og tørster efter kærlighed. De vil også selv være glad for de mennesker, som er venlige og kærlige og forstår Dem og ikke kritiserer Dem. Dér søger De jo selv hen. Hvorfor så ikke selv hurtigst muligt blive sådan? Det er nemlig det, der er vejen til sommerlandet. Lige- som den vældige opblomstring af liv, der er ude i naturen, kan De få noget tilsvarende til at blomstre vældigt frem i Dem, når De begyn- der at smelte is alle vegne i Deres mentalitet, hvor der endnu er is.

Fra et foredrag holdt som sæsonafslutning på Martinus Institut, søndag den 30. maj 1954. Bearbejdet af Ole Therkelsen & Inger Bom. Godkendt af rådet. Første gang bragt i Kosmos nr. 7-8, 1990. Artikel-id: M2092.